

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2003/C 44/01	Domstolens dom af 7. januar 2003 i sag C-306/99, Banque internationale pour l'Afrique occidentale SA (BIAO) mod Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg) (»Fjerde direktiv 78/660/EØF — årsregnskaber for visse selskabsformer — Domstolens kompetence til at fortolke fællesskabsretten i en sammenhæng, hvor fællesskabsretten ikke er direkte anvendelig — hensættelser til imødegåelse af risikoen ved en kreditgaranti — hensyn til låntagerens individuelle situation og til, hvilken stat låntageren er etableret i — tidspunkt, hvor risikoen skal eller kan vurderes og optages på balancen«)	1
2003/C 44/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-398/99, Yorkshire Cooperatives Ltd mod Commissioners of Customs & Excise (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af VAT and Duties Tribunal, Manchester) (»Sjette momsdirektiv — rabatkuponer, der er udstedt af en producent — detailhandlerens beskatningsgrundlag«)	2
2003/C 44/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-12/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (Traktatbrud — frie varebevægelser — direktiv 73/241/EØF — kakao- og chokoladearter, som indeholder andre fedtstoffer end kakaosmør — produkter, som er lovligt fremstillet og markedsført i produktionsmedlemsstaten under betegnelsen chokolade — forbud mod markedsføring under denne betegnelse i den medlemsstat, hvor produktet markedsføres)	2

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-14/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — frie varebevægelser — direktiv 73/241/EØF — kakao- og chokoladearter, som indeholder andre fedtstoffer end kakaosmør — produkter, som er lovligt fremstillet og markedsført i produktionsmedlemsstaten under betegnelsen »chokolade« — forbud mod markedsføring under denne betegnelse i den medlemsstat, hvor produktet markedsføres — pligt til at anvende betegnelsen »chokoladesurrogat«)	3
2003/C 44/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. januar 2003 i sag C-76/00 P, Petrotub SA og Republica SA (»Appel — beskyttelse mod dumping — fastsættelse af dumpingmargen — den såkaldte »asymmetriske« beregningsmetode — artikel 2.4.2 i overenskomsten om anvendelse af GATT's artikel VI — begrundelse — fastsættelse af normalværdien — hensyntagen til kompensationsalg — begrundelse«)	3
2003/C 44/06	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. januar 2003 i sag C-157/00, Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996-1998 — eksportrestitutioner — frugt og grøntsager«)	4
2003/C 44/07	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. januar 2003 i sag C-177/00, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1995 til 1998 — eksportrestitutioner — olivenolie — salg af alkohol, som interventionsorganerne ligger inde med«)	4
2003/C 44/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. januar 2003 i sag C-178/00, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — korn — hård hvede — blød hvede, byg og majs«)	5
2003/C 44/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 9. januar 2003 i sag C-257/00, Nani Givane m.fl. mod Secretary of State for the Home Department (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Appeal Tribunal) (»Arbejdskraftens frie bevægelighed — forordning (EØF) nr. 1251/70 — arbejdstageres ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse dér — opholdsret for en afdød arbejdstagers familiemedlemmer — betingelse om, at arbejdstageren skal have haft uafbrudt ophold i mindst to år«)	5
2003/C 44/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. januar 2003 i sag C-292/00, Davidoff & Cie SA, Zino Davidoff SA mod Gofkid Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) (»Direktiv 89/104/EØF — artikel 4, stk. 4, litra a), og artikel 5, stk. 2 — renommerede varemærker — beskyttelse mod brugen af et tegn for identiske eller lignende varer eller tjenesteydelser«)	6
2003/C 44/11	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-315/00, Rudolf Maierhofer mod Finanzamt Augsburg-Land (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) (»Sjette momsdirektiv — fritagelser — udlejning af fast ejendom — præfabrikeret bygning, der kan demonteres og genanvendes«)	6

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/12	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-422/00, Capespan International plc mod Commissioners of Customs & Excise (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af VAT and Duties Tribunal, London) (»EF-toldkodeksen — frugt og grøntsager — beregning af toldværdien«)	7
2003/C 44/13	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-205/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (»Traktatbrud — direktiv 86/609/EØF — beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål — ufuldstændig gennemførelse«)	7
2003/C 44/14	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-265/01, Annie Pansard m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de grande instance de Dinan) (»Oprindelse for fiskerivarer — artikel 28 EF — nationale bestemmelser, der forbyder landing af visse fiskerivarer i bestemte perioder — medlemsstaternes kompetence«)	8
2003/C 44/15	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-388/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — fri udveksling af tjenesteydelser — forbud mod forskelsbehandling — artikel 12 EF og 49 EF — adgang til museer, seværdigheder, kunstsamlinger, arkæologiske udgravninger, parker og særligt værdifulde haver tilhørende det offentlige — særpriser ydet af lokale eller nationale, decentrale myndigheder«)	8
2003/C 44/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-439/01, Libor Cipra, Vlastimil Kvasnicka mod Bezirkshauptmannschaft Mistelbach (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich) (»Vejtransport — sociale bestemmelser — forordning (EØF) nr. 3820/85 — pauser og hviletid — kørsel med flere førere — Domstolens kompetence til at fortolke AETR-overenskomsten — retssikkerhedsprincippet«)	9
2003/C 44/17	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-462/01, Ulf Hammarsten (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Halmstads tingsrätt) (»Fælles markedsordning for hør og hamp — artikel 28 EF og 30 EF — national lovgivning, der forbyder enhver dyrkning og enhver besiddelse af hamp uden forudgående tilladelse«)	9
2003/C 44/18	Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-29/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/83/EF«)	10
2003/C 44/19	Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-63/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/83/EF«)	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/20	Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. januar 2003 i sag C-122/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/83/EF«)	11
2003/C 44/21	Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 21. november 2002 i sag C-360/01, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union (»Sukker — prisordning — produktionsåret 2001/2002 — regionalisering — områder, som ikke har underskud — klassifikation af Italien — gyldigheden af forordning (EF) nr. 1263/2001 og nr. 1260/2001 — annullationssøgs-mål — åbenbart, at sagen delvis skal afvises«)	11
2003/C 44/22	Sag C-374/02: Sag anlagt den 16. oktober 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	12
2003/C 44/23	Sag C-434/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. november 2002 af Verwaltungsgericht Minden i sagen Arnold André GmbH & Co. KG mod Landrat des Kreises Herford	12
2003/C 44/24	Sag C-435/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. november 2002 af Landgericht Essen i handelsregistersagen Axel Springer AG mod Zeitungsverlag Niederrhein GmbH & Co. Essen KG	12
2003/C 44/25	Sag C-455/02 P: Appel iværksat den 13. december 2002 af Sgaravatti Mediterranea Srl til prøvelse af dom afsagt den 26. september 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-199/99, Sgaravatti Mediterranea Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	13
2003/C 44/26	Sag C-456/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 21. november 2002 af Tribunal du travail de Bruxelles, 15. Afdeling, i sagen Michel Trojani mod Centre public d'aide sociale de Bruxelles, C.P.A.S.	13
2003/C 44/27	Sag C-459/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 14. november 2002 af Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg i sagen Willy Gerekens og landbrugssammenslutningen Procola mod État du Grand-Duché de Luxembourg	14
2003/C 44/28	Sag C-461/02: Sag anlagt den 20. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	15
2003/C 44/29	Sag C-464/02: Sag anlagt den 23. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark	15
2003/C 44/30	Sag C-469/02: Sag anlagt den 23. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/31	Sag C-472/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 20. december 2002 af Cour d'appel de Bruxelles, 9. Afdeling, i sagen SIOMAB SA mod Institut bruxellois pour la gestion de l'environnement, forkortet IBGE	17
2003/C 44/32	Sag C-1/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. december 2002 af Cour d'appel de Bruxelles, 11. Afdeling, i sagen Ministère public (Anklagemyndigheden) — den civile part: Région de Bruxelles-Capitale mod Paul Van de Walle, Daniel Laurent, Thierry Mersch — civilretligt ansvarlig: Texaco Belgium SA	18
2003/C 44/33	Sag C-8/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 24. december 2002 af Tribunal de première instance de Bruxelles, 32. Afdeling, i sagen Banque Bruxelles Lambert SA, forkortet BBL, mod den belgiske stat, finansministeriet, afgiftsmyndigheden	18
2003/C 44/34	Sag C-10/03: Sag anlagt den 10. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	19
2003/C 44/35	Sag C-14/03: Sag anlagt den 13. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	19
RETTE I FØRSTE INSTANS		
2003/C 44/36	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-119/99, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Midlertidigt ansatte — opfyldelse af en af Retten afsagt dom — genåbning af den interne udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89 — manglende opførelse på listen over egnede ansøgere«)	21
2003/C 44/37	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-209/99, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Midlertidigt ansatte — opfyldelse af en af Retten afsagt dom — erstatningssøgsmål — formaliteten«)	21
2003/C 44/38	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-70/00, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Midlertidigt ansatte — opfyldelse af en af Retten afsagt dom — afskedigelse«)	22
2003/C 44/39	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — program for erhvervelse af land- og skovbrugsarealer i den tidligere Tyske Demokratiske Republik — undladelse af at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i artikel 88, stk. 2, EF — støtteordning — annullationssøgsmål — sammenslutning — formaliteten«)	22

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/40	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. december 2002 i sag T-123/00, Dr. Karl Thomae GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Humanmedicinske lægemidler — forordning (EØF) nr. 2309/93 — EF-markedsføringstilladelse — forordning (EF) nr. 542/95 — ændring af betingelserne for tilladelsen — navn og udformning af lægemidlets emballage«)	22
2003/C 44/41	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-135/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og forskelsbehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	23
2003/C 44/42	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-136/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	23
2003/C 44/43	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-164/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	24
2003/C 44/44	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-181/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	24
2003/C 44/45	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-249/00, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Midlertidigt ansatte — opsigelse af kontrakt — beregning af opsigelsesfrist — ikke afholdte feriedage)	25
2003/C 44/46	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i de forenede sager T-338/00 og T-376/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	25
2003/C 44/47	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-378/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelsen af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	25

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/48	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-39/01, Kabushiki Kaisha Fernandes mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — indsigelsesprocedure — ældre ordmærke HIWATT — ansøgning om EF-ordvaremærket HIWATT — bevis for reel brug af det ældre varemærke — artikel 43, stk. 2 og 3, i forordning (EF) nr. 40/94 og regel 22 i forordning (EF) nr. 2868/95«)	26
2003/C 44/49	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 28. november 2002 i sag T-40/01, Scan Office Design SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Offentlige kontrakter — indkøb af kontorinventar — erstatningssøgsmål«)	26
2003/C 44/50	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-63/01, The Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (EF-varemærker — formen på et stykke sæbe — opfyldelse af dom afsagt af Retten — ret til kontradiktion — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94)	27
2003/C 44/51	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-91/01, BioID AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — figurmærke, der indeholder forkortelsen BioID — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«)	27
2003/C 44/52	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-130/01, Sykes Enterprises, Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — ordkombinationen REAL PEOPLE, REAL SOLUTIONS — absolut registreringshindring — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«)	27
2003/C 44/53	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. december 2002 i sag T-247/01, eCopy Inc mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (Varemærker — ordet ECOPY — magtfordrejning — fornødent særpræg gennem brug efter ansøgningsdatoen — artikel 7, stk. 3, i forordning (EF) nr. 40/94)	28
2003/C 44/54	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-277/01, Romuald Stevens mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — disciplinær forfølgning — strafferetlig sanktion — fjernelse fra tjenesten uden fortabelse af retten til alderspension — høring i henhold til artikel 7, stk. 3, i bilag IX til vedtægten)	28
2003/C 44/55	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 28. november 2002 i sag T-332/01, José Maria Pujals Gomis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — almindelig udvælgelsesprøve — afvisning af ansøgning indleveret efter afviklingen af de skriftlige prøver)	28

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/56	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 4. november 2002 i sag T-90/99, Salzgitter AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EKSF — statsstøtte — beslutning om at indlede proceduren i medfør af artikel 6, stk. 5, i beslutning nr. 2496/96/EKSF — uforment at træffe afgørelse i sagen)	29
2003/C 44/57	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 18. november 2002 i sag T-190/99 DEP, Sniace SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Fastsættelse af sagsomkostninger)	29
2003/C 44/58	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 27. november 2002 i sag T-291/01, Dessauer Versorgungs- und Verkehrsgesellschaft mbH m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Passivitetssøgsmål — sagen blevet uden genstand — uforment at træffe afgørelse — afgørelse om sagens omkostninger)	29
2003/C 44/59	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 6. december 2002 i sag T-275/02 R, D mod Den Europæiske Investeringsbank (Foreløbige forholdsregler — forlængelse af prøvetiden — hovedsagens antagelse til realitetsbehandling — uopsættelighed — ingen)	30
2003/C 44/60	Sag T-353/02: Sag anlagt den 18. november 2002 af Duarte og Beltrán SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	30
2003/C 44/61	Sag T-354/02: Sag anlagt den 25. november 2002 af Bristol-Myers Squibb International Corporation mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2003/C 44/62	Sag T-358/02: Sag anlagt den 5. december 2002 af Deutsche Post AG og DHL International S.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2003/C 44/63	Sag T-361/02: Sag anlagt den 5. december 2002 af Deutsche Bahn AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2003/C 44/64	Sag T-362/02: Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	33
2003/C 44/65	Sag T-363/02: Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	34
2003/C 44/66	Sag T-364/02: Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	34
2003/C 44/67	Sag T-365/02: Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	35

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/68	Sag T-366/02: Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	36
2003/C 44/69	Sag T-371/02: Sag anlagt den 10. december 2002 af Bernard Barbé mod Europa-Parlamentet	36
2003/C 44/70	Sag T-375/02: Sag anlagt den 17. december 2002 af Alessandro Cavallaro mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2003/C 44/71	Sag T-376/02: Sag anlagt den 9. december 2002 af »O« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2003/C 44/72	Sag T-377/02: Sag anlagt den 17. december 2002 af »P« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
2003/C 44/73	Sag T-379/02: Sag anlagt den 18. december 2002 af Andolfi Antonio mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
2003/C 44/74	Sag T-383/02: Sag anlagt den 13. december 2002 af G.D. Searle LLC mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	39
2003/C 44/75	Sag T-385/02: Sag anlagt den 19. december 2002 af Marta Andreasen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	40
2003/C 44/76	Sag T-388/02: Sag anlagt den 23. december 2002 af Kronoply GmbH & Co. KG og Kronotex GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	40
2003/C 44/77	Sag T-389/02: Sag anlagt den 24. december 2002 af Sergio Sandini mod De Europæiske Fællesskabers Domstol	41
2003/C 44/78	Sag T-390/02: Sag anlagt den 24. december 2002 af Antonio Cagnato mod De Europæiske Fællesskabers Domstol	42
2003/C 44/79	Sag T-391/02: Sag anlagt den 24. december 2002 af Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung e.V. og Josef Kloh mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	42
2003/C 44/80	Sag T-398/02: Sag anlagt den 30. december 2002 af Linea Gig S.r.l. i likvidation mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	43
2003/C 44/81	Sag T-399/02: Sag anlagt den 31. december 2002 af Eurocermex SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	44

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 44/82	Slettelse af sag T-201/94	45
2003/C 44/83	Slettelse af sag T-262/01	45

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2003/C 44/84	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 31 af 8.2.2003	46
--------------	--	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 7. januar 2003

i sag C-306/99, *Banque internationale pour l'Afrique occidentale SA (BIAO) mod Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg* (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg) ⁽¹⁾

(»Fjerde direktiv 78/660/EØF — årsregnskaber for visse selskabsformer — Domstolens kompetence til at fortolke fællesskabsretten i en sammenhæng, hvor fællesskabsretten ikke er direkte anvendelig — hensættelser til imødegåelse af risikoen ved en kreditgaranti — hensyn til låntagerens individuelle situation og til, hvilken stat låntageren er etableret i — tidspunkt, hvor risikoen skal eller kan vurderes og optages på balancen«)

(2003/C 44/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-306/99, angående en anmodning, som Finanzgericht Hamburg (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *Banque internationale pour l'Afrique occidentale SA (BIAO) mod Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg*, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222, s. 11), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformand J.-P. Puissochet og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken,

N. Colneric og S. von Bahr; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 7. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Spørgsmålene i anden og tredje del af den præjudicielle anmodning angående fortolkningen af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer kan antages til realitetsbehandling.
- 2) Fjerde direktiv 78/660 udelukker ikke, at en hensættelse til dækning af et eventuelt tab eller en eventuel gæld i forbindelse med en forpligtelse, der i medfør af direktivets artikel 14 er opført neden for status, opføres som passivpost i balancen i medfør af direktivets artikel 20, stk. 1, når tabet eller gælden på balancetidspunktet kan anses for sandsynlig eller sikker. Fjerde direktivets artikel 31, stk. 1, litra e), udelukker ikke, at den mest hensigtsmæssige værdiansættelsesmetode med henblik på at sikre overholdelsen af forsigtighedsprincippet og princippet om et pålideligt billede af aktiver og passiver kan være at foretage en samlet bedømmelse af samtlige relevante oplysninger.
- 3) Under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende er en tilbagebetaling af en kredit, der har fundet sted efter balancetidspunktet (der er det relevante tidspunkt for værdiansættelsen af posterne på balancen), ikke et forhold, der nødvendiggør en regulering med tilbagevirkende kraft af værdien af en hensættelse til den pågældende kredit, der er opført som passivpost i balancen. For at princippet om et pålideligt billede af aktiver og passiver er overholdt, kræves det dog, at det i årsregnskabet oplyses, at den risiko, hensættelsen vedrørte, er bortfaldet.

⁽¹⁾ EFT C 333 af 20.11.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-398/99, *Yorkshire Co-operatives Ltd mod Commissioners of Customs & Excise* (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af VAT and Duties Tribunal, Manchester) ⁽¹⁾

(»Sjette momsdirektiv — rabatkuponer, der er udstedt af en producent — detailhandlerens beskatningsgrundlag«)

(2003/C 44/02)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-398/99, angående en anmodning, som VAT and Duties Tribunal, Manchester (Det Forenede Kongerige), i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *Yorkshire Co-operatives Ltd mod Commissioners of Customs & Excise*, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), og artikel 11, punkt C, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen (refererende dommer), som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann og V. Skouris, F. Macken og N. Colneric; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), og artikel 11, punkt C, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag skal fortolkes således, at når en detailhandler ved salg af en vare accepterer, at den endelige forbruger betaler en del af salgsprisen kontant og resten med en rabatkupon, der er udstedt af producenten af varen, og at producenten godtgør detailhandleren det beløb, der er anført på kuponen, skal den nominelle værdi, der er anført på kuponen, medregnes i detailhandlerens beskatningsgrundlag.

⁽¹⁾ EFT C 6 af 8.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-12/00, *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien* ⁽¹⁾

(Traktatbrud — frie varebevægelser — direktiv 73/241/EØF — kakao- og chokoladevarer, som indeholder andre fedtstoffer end kakaosmør — produkter, som er lovligt fremstillet og markedsført i produktionsmedlemsstaten under betegnelsen chokolade — forbud mod markedsføring under denne betegnelse i den medlemsstat, hvor produktet markedsføres)

(2003/C 44/03)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-12/00, *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* (befuldmægtiget: G. Valero Jordana) mod *Kongeriget Spanien* (befuldmægtiget: N. Díaz Abad), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) ved at forbyde, at kakao- og chokoladevarer, som er tilsat andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør, og som er lovligt fremstillet i medlemsstater, der tillader tilsætning af sådanne stoffer, markedsføres i Spanien under den betegnelse, som de markedsføres under i oprindelsesstaten, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissechot, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris (refererende dommer), N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) ved at forbyde, at kakao- og chokoladevarer, som opfylder kravene vedrørende mindsteindhold i bilag I, punkt 1, nr. 1.16, til Rådets direktiv 73/241/EØF af 24. juli 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kakao- og chokoladevarer bestemt til konsum, som er tilsat andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør, og som er lovligt fremstillet i medlemsstater, der tillader tilsætning af sådanne stoffer, markedsføres i Spanien under den betegnelse, som de markedsføres under i oprindelsesstaten.*
- 2) *Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 149 af 27.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-14/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — frie varebevægelser — direktiv 73/241/EØF — kakao- og chokoladearter, som indeholder andre fedtstoffer end kakaosmør — produkter, som er lovligt fremstillet og markedsført i produktionsmedlemsstaten under betegnelsen »chokolade« — forbud mod markedsføring under denne betegnelse i den medlemsstat, hvor produktet markedsføres — pligt til at anvende betegnelsen »chokoladesurrogat«)

(2003/C 44/04)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-14/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valero Jordana og G. Bisogni) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af O. Fiumara), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) ved at forbyde, at chokoladearter, som indeholder andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør, og som er lovligt fremstillet i medlemsstater, der tillader tilsætning af sådanne stoffer, markedsføres i Italien under den betegnelse, der anvendes i oprindelsesstaten, og ved at bestemme, at disse varer kun må markedsføres under betegnelsen »chokoladesurrogat«, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissechot, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris (refererende dommer), N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) ved at forbyde, at kakao- og chokoladearter, som opfylder kravene vedrørende mindsteindhold i bilag I, punkt 1, nr. 1.16, til Rådets direktiv 73/241/EØF af 24. juli 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kakao- og chokoladearter bestemt til konsum, som er tilsat andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør, og som er lovligt fremstillet i medlemsstater,

der tillader tilsætning af sådanne stoffer, markedsføres i Italien under den betegnelse, som anvendes i produktionsmedlemsstaten, og ved at bestemme, at disse varer kun må markedsføres under betegnelsen »chokoladesurrogat«.

- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. januar 2003

i sag C-76/00 P, Petrotub SA og Republica SA ⁽¹⁾

(»Appel — beskyttelse mod dumping — fastsættelse af dumpingmargen — den såkaldte »asymmetriske« beregningsmetode — artikel 2.4.2 i overenskomsten om anvendelse af GATT's artikel VI — begrundelse — fastsættelse af normalværdien — hensyntagen til kompensationsalg — begrundelse«)

(2003/C 44/05)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-76/00 P, Petrotub SA, Roman (Rumænien), og Republica SA, Bukarest (Rumænien) (advokater: A. Merckx og P. Bentley), angående to appeller af dom afsagt den 15. december 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-33/98 og T-34/98, Petrotub og Republica mod Rådet (Sml. II, s. 3837), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: S. Marquardt, bistået af advokat G. Berrisch), sagsøgte i første instans, og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuzschitz og S. Meany), intervenient i første instans, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer) og P. Jann; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 9. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 15. december 1999 i sagerne Petrotub og Republica mod Rådet (forenede sager T-33/98 og T-34/98) ophæves.*
- 2) *Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien annulleres, for så vidt som den vedrører Petrotub SA og Republica SA.*
- 3) *Rådet for Den Europæiske Union betaler de omkostninger, som Petrotub og Republica har afholdt i den foreliggende sag og i sagerne ved Retten i Første Instans, som førte til afsigelse af nævnte dom i sagerne Petrotub og Republica mod Rådet.*
- 4) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger såvel i den foreliggende sag som i sagerne i første instans, der førte til afsigelse af nævnte dom i sagerne Petrotub og Republica mod Rådet.*

(¹) EFT C 135 af 15.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 9. januar 2003

i sag C-157/00, Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996-1998 — eksportrestitutions — frugt og grøntsager«)

(2003/C 44/06)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-157/00, Den Helleniske Republik (befuldmægtigede: V. Kontolimos og I.K. Chalkias samt C. Tsiavou) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Condou-Durande), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/216/EF af 1. marts 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garanti-

fond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 67, s. 37), for så vidt som den vedrører Den Helleniske Republik, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer), C. Gulmann, F. Macken og N. Colneric; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 9. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.*
- 2) *Den Helleniske Republik betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. januar 2003

i sag C-177/00, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1995 til 1998 — eksportrestitutions — olivenolie — salg af alkohol, som interventionsorganerne ligger inde med«)

(2003/C 44/07)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-177/00, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af D. Del Gaizo) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. de March og L. Visaggio, bistået af advokat A. Dal Ferro), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning af 1. marts 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 67, s. 37), for så vidt som Kommissionen har foretaget finansielle korrektioner i relation til visse af de af den sagsøgende medlemsstat anmeldte udgifter, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 9. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. januar 2003

⁽¹⁾ EFT C 211 af 22.7.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 9. januar 2003

i sag C-178/00, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — korn — hård hvede — blød hvede, byg og majs«)

(2003/C 44/08)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-178/00, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af D. Del Gaizo) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. de March og L. Visaggio, bistået af advokat A. Dal Ferro), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/197/EF af 1. marts 2000 om ændring af beslutning 1999/187/EF om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1995, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 61, s. 15), for så vidt som beslutningen har foretaget finansielle korrektioner vedrørende visse af de af den sagsøgende medlemsstat anmeldte udgifter, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 9. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 211 af 22.7.2000.

i sag C-257/00, Nani Givane m.fl. mod Secretary of State for the Home Department (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Appeal Tribunal) ⁽¹⁾

(»Arbejdskraftens frie bevægelighed — forordning (EØF) nr. 1251/70 — arbejdstageres ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse dér — opholdsret for en afdød arbejdstagers familiemedlemmer — betingelse om, at arbejdstageren skal have haft uafbrudt ophold i mindst to år«)

(2003/C 44/09)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-257/00, angående en anmodning, som Immigration Appeal Tribunal (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Nani Givane m.fl. mod Secretary of State for the Home Department, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1251/70 af 29. juni 1970 om arbejdstageres ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse dér (EFT 1970 II, s. 348), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward, P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 9. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 3, stk. 2, første led, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1251/70 af 29. juni 1970 om arbejdstageres ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse dér skal fortolkes således, at den periode med to års uafbrudt ophold, der er fastsat i denne bestemmelse, skal ligge umiddelbart forud for det tidspunkt, hvor arbejdstageren afdør ved døden.

⁽¹⁾ EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 9. januar 2003

i sag C-292/00, Davidoff & Cie SA, Zino Davidoff SA mod Gofkid Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) ⁽¹⁾

(»Direktiv 89/104/EØF — artikel 4, stk. 4, litra a), og artikel 5, stk. 2 — renommerede varemærker — beskyttelse mod brugen af et tegn for identiske eller lignende varer eller tjenesteydelser«)

(2003/C 44/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-292/00, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Davidoff & Cie SA, Zino Davidoff SA mod Gofkid Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, stk. 4, litra a), og artikel 5, stk. 2, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken og N. Colneric; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 9. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 4, stk. 4, litra a), og artikel 5, stk. 2, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker skal fortolkes således, at de overlader medlemsstaterne beføjelsen til at fastsætte en særlig beskyttelse for et registreret varemærke, der er renommeret, såfremt det yngre varemærke eller tegn, der identisk med eller ligner dette registrerede varemærke, skal bruges eller bliver brugt for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, der er dækket af det registrerede varemærke.

⁽¹⁾ EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-315/00, Rudolf Maierhofer mod Finanzamt Augsburg-Land (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) ⁽¹⁾

(»Sjette momsdirektiv — fritagelser — udlejning af fast ejendom — præfabrikeret bygning, der kan demonteres og genanvendes«)

(2003/C 44/11)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-315/00, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Rudolf Maierhofer mod Finanzamt Augsburg-Land, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13, punkt B, litra b), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward, P. Jann og S. von Bahr (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Udlejning af en bygning, som er fremstillet af præfabrikerede dele, og som er grundfæstet således, at den hverken let kan demonteres eller let kan flyttes, er »udlejning af fast ejendom« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, punkt B, litra b), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, også selv om bygningen skal fjernes ved lejekontraktens udløb og genanvendes på en anden ejendom.
- 2) Den omstændighed, at udlejeren stiller ejendom og bygning, eller blot den bygning, som han har opført på lejerens ejendom, til rådighed for lejereren, er ikke relevant for afgørelsen af, om en udlejning er »udlejning af fast ejendom« i sjette direktiv 77/388, artikel 13, punkt B, litra b)'s forstand.

⁽¹⁾ EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 16. januar 2003**

i sag C-422/00, Capespan International plc mod Commissioners of Customs & Excise (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af VAT and Duties Tribunal, London) ⁽¹⁾

(»EF-toldkodeksen — frugt og grøntsager — beregning af toldværdien«)

(2003/C 44/12)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-422/00, angående en anmodning, som VAT and Duties Tribunal, London (Det Forenede Kongerige), i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Capespan International plc mod Commissioners of Customs & Excise, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28-36 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), af artikel 141-181a i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1) og af artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager (EFT L 337, s. 66) samt vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 1498/98 af 14. juli 1998 om ændring af forordning nr. 3223/94 (EFT L 198, s. 4), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward, P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig M.-F. Contet, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Toldværdien af frugt og grøntsager, der henhører under anvendelsesområdet for Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager, skal for perioden fra den 18. marts 1997 til og med den 17. juli 1998 fastsættes i overensstemmelse med de regler for beregning af indgangsprisen, der er fastsat i forordningens artikel 5.
- 2) Gennemgangen af det tredje spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 1498/98 af 14. juli 1998 om ændring af forordning nr. 3223/94.

- 3) Artikel 5 i forordning nr. 3223/94 skal fortolkes således, at en importør, der ikke er i stand til at angive en endelig toldværdi på tidspunktet for toldangivelsen af frugt og grøntsager, der henhører under anvendelsesområdet for nævnte forordning, kun kan afgive en foreløbig værdiangivelse i henhold til artikel 254 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, når toldværdien af varerne er beregnet i henhold til den metode, der er fastsat i artikel 5, stk. 1, litra b), i forordning nr. 3223/94.

⁽¹⁾ EFT C 28 af 27.1.2001.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 16. januar 2003**

i sag C-205/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 86/609/EØF — beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål — ufuldstændig gennemførelse«)

(2003/C 44/13)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-205/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmagtiget: R. Wainwright, bistået af advokat J. Stuyck) mod Kongeriget Nederlandene (befuldmagtiget: H.G. Sevenster), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål (EFT L 358, s. 1), da det ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivets artikel 8, stk. 2, artikel 11, artikel 18, stk. 1, og artikel 22, stk. 1, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, C.W.A. Timmermans, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål, da det ikke har truffet alle de nødvendige foranstaltninger for at sikre en korrekt gennemførelse af direktivets artikel 11 og artikel 22, stk. 1.
- 2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 212 af 28.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-265/01, Annie Pansard m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de grande instance de Dinan) (¹)

(»Oprindelse for fiskerivarer — artikel 28 EF — nationale bestemmelser, der forbyder landing af visse fiskerivarer i bestemte perioder — medlemsstaternes kompetence«)

(2003/C 44/14)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-265/01, angående en anmodning, som Tribunal de grande instance de Dinan (Frankrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Annie Pansard m.fl., procesdeltager: den civile part i hovedsagen, Comité Région pêches maritimes, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) og af artikel 28 EF, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gullmann, F. Macken (refererende dommer), N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig M.-F. Contet, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Fællesskabets fiskeriforskrifter er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter jakobsmuslinger, der er fanget i en anden medlemsstats farvande, i et bestemt tidsrum ikke må landes på en del af den pågældende medlemsstats kyststrækning.

(¹) EFT C 245 af 1.9.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-388/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — fri udveksling af tjenesteydelser — forbud mod forskelsbehandling — artikel 12 EF og 49 EF — adgang til museer, seværdigheder, kunstsamlinger, arkæologiske udgravninger, parker og særligt værdifulde haver tilhørende det offentlige — særpriser ydet af lokale eller nationale, decentrale myndigheder«)

(2003/C 44/15)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-388/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Patakia og R. Amorosi) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af M. Fiorilli), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 12 EF og 49 EF, idet den har forbeholdt diskriminerende særpriser for adgangen til museer, seværdigheder, kunstsamlinger, arkæologiske udgravninger, parker og særligt værdifulde haver tilhørende det offentlige, som ydes af lokale eller nationale, decentrale myndigheder, udelukkende for italienske statsborgere eller udelukkende for personer, der er bosat på området for de nævnte myndigheder, der forvalter den pågældende kulturelle seværdighed, og som er over 60 eller 65 år, og idet den har udelukket turister med statsborgerskab i andre medlemsstater eller personer uden bopæl på det nævnte område, som opfylder de samme objektive aldersbetingelser, fra disse fordele, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris, N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 12 EF og 49 EF, idet den har forbeholdt diskriminerende særpriser for adgangen til museer, seværdigheder, kunstsamlinger, arkæologiske udgravninger, parker og særligt værdifulde haver tilhørende det offentlige, som ydes af lokale eller nationale, decentrale myndigheder, udelukkende for italienske statsborgere eller udelukkende for personer, der er bosat på området for de nævnte myndigheder, der forvalter den pågældende kulturelle seværdighed, og som er over 60 eller 65 år, og idet den har udelukket turister med statsborgerskab i andre medlemsstater eller personer uden bopæl på det nævnte område, som opfylder de samme objektive aldersbetingelser, fra disse fordele.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 348 af 8.12.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-439/01, **Libor Cipra, Vlastimil Kvasnicka mod Bezirkshauptmannschaft Mistelbach** (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Unabhangiger Verwaltungssenat im Land Niederosterreich) (¹)

(»Vejtransport — sociale bestemmelser — forordning (EOF) nr. 3820/85 — pauser og hviletid — korsel med flere forere — Domstolens kompetence til at fortolke AETR-overenskomsten — retssikkerhedsprincippet«)

(2003/C 44/16)

(Processprog: tysk)

(Forelobig oversattelse. Den endelige oversattelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgorelser)

I sag C-439/01, angaende en anmodning, som Unabhangiger Verwaltungssenat im Land Niederosterreich (Ostrig) i medfor af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Libor Cipra, Vlastimil Kvasnicka mod Bezirkshauptmannschaft Mistelbach, at opna en prajudiciel afgorelse vedrorende fortolkningen og gyldigheden af artikel 8, stk. 1 og 2, i Radets forordning (EOF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser pa det sociale omrade inden for vejtransport (EFT L 370, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, S. von Bahr og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretar: R. Grass, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder saledes:

- 1) Safremt en transport foretages med flere forere, finder artikel 8, stk. 2, i Radets forordning (EOF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser pa det sociale omrade inden for vejtransport anvendelse som en lex specialis-regel i forhold til samme bestemmelses stk. 1. Bestemmelserne skal folgelig ikke anvendes kumulativt.
- 2) Samme fortolkning gelder med hensyn til artikel 8, stk. 1 og 2, i den europaiske overenskomst om arbejde, der udfores af det korende personale i international vejtransport (AETR).
- 3) Det tilkommer den foreleggende ret pa grundlag af omstandighederne i hovedsagen at tage stilling til, om det er bestemmelserne i forordning nr. 3820/85 eller i den nævnte overenskomst, der skal bringes i anvendelse.
- 4) Gennemgangen af artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 3820/85 i relation til retssikkerhedsprincippet har intet frembragt, der kan rejse tvivl med hensyn til bestemmelsernes gyldighed.

(¹) EFT C 31 af 2.2.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-462/01, **Ulf Hammarsten** (anmodning om prajudiciel afgorelse indgivet af Halmstads tingsratt) (¹)

(»Felles markedsordning for hor og hamp — artikel 28 EF og 30 EF — national lovgivning, der forbyder enhver dyrkning og enhver besiddelse af hamp uden forudgaende tilladelse«)

(2003/C 44/17)

(Processprog: svensk)

(Forelobig oversattelse. Den endelige oversattelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgorelser)

I sag C-462/01, angaende en anmodning, som Halmstads tingsratt (Sverige) i medfor af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Ulf Hammarsten, at opna en prajudiciel afgorelse vedrorende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF samt af de fællesskabsretlige bestemmelser, der finder anvendelse pa dyrkning af og handel med hamp, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretar: R. Grass, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder saledes:

Rådets forordning (EØF) nr. 1308/70 af 29. juni 1970 om den fælles markedsordning for hør og hamp, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2826/2000 af 19. december 2000 om oplysningskampagner og salgsfremstød for landbrugsprodukter på det indre marked, og Rådets forordning (EØF) nr. 619/71 af 22. marts 1971 om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af støtte til hør og hamp, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1420/98 af 26. juni 1998, skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som har til virkning at forbyde dyrkning og besiddelse af industrihamp, som omhandlet i de nævnte forordninger.

(¹) EFT C 84 af 6.4.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-29/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/83/EF«)

(2003/C 44/18)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-29/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Valero Jordana) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: L. Fraguas Gadea), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330, s. 32), idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv, eller i alt fald ikke har givet Kommissionen underretning herom, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand, idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 68 af 16.3.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-63/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/83/EF«)

(2003/C 44/19)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-63/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Shotter) mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtigede: P. Ormond, bistået af barrister M. Demetriou), angående en påstand om, at det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330, s. 32), idet det ikke har vedtaget alle de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv for så vidt angår Nordirland og Wales, eller i alt fald ikke har underrettet Kommissionen herom, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, i Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand, idet det ikke har vedtaget alle de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv for så vidt angår Nordirland og Wales.

- 2) *Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 109 af 4.5.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 16. januar 2003

i sag C-122/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/83/EF«)

(2003/C 44/20)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-122/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valero Jordana og J. Adda) mod Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: A. Snoecx), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330, s. 32), idet det ikke har sat alle de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for fuldt ud at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke i tilstrækkeligt omfang har underrettet Kommissionen herom, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 16. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand, idet det ikke har sat alle de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for fuldt ud at efterkomme direktivet.*
- 2) *Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 131 af 1.6.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Sjette Afdeling)

af 21. november 2002

i sag C-360/01, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(»Sukker — prisordning — produktionsåret 2001/2002 — regionalisering — områder, som ikke har underskud — klassifikation af Italien — gyldigheden af forordning (EF) nr. 1263/2001 og nr. 1260/2001 — annullationssøgsmål — åbenbart, at sagen delvis skal afvises«)

(2003/C 44/21)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-360/01, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af G. de Bellis), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: C. Cattabriga) og Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: F.P. Ruggeri Laderchi), angående en påstand om annullation af artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1263/2001 af 27. juni 2001 om fastsættelse for produktionsåret 2001/2002 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker (EFT L 178, s. 60), for så vidt som denne artikel undlader at fastsætte en afledt interventionspris for hvidt sukker for alle områder i Italien og, om fornødent, også annullation af artikel 2, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 af 19. juni 2001 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 178, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, C. Gulmann, V. Skouris og N. Colneric; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 21. november 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises, for så vidt som den er anlagt mod Rådet for Den Europæiske Union.*
- 2) *Den Italienske Republik betaler omkostningerne vedrørende denne del af søgsmålet.*

(¹) EFT C 331 af 24.11.2001.

Sag anlagt den 16. oktober 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-374/02)

(2003/C 44/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. oktober 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Minas Konstantinidis og Roberto Amorosi, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 1999/31/EF⁽¹⁾ af 26. april 1999 om deponering af affald, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet, i hvert fald ikke har tilstillet Kommissionen meddelelse herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at bære sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF, der bestemmer, at et direktiv er bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, med hensyn til det tilsigtede formål, forpligter medlemsstaterne til at gennemføre direktivet inden for den fastsatte frist. Denne frist er udløbet, uden at Den Italienske Republik har udstedt de nødvendige regler for at efterkomme det i påstanden nævnte direktiv.

⁽¹⁾ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. november 2002 af Verwaltungsgericht Minden i sagen Arnold André GmbH & Co. KG mod Landrat des Kreises Herford

(Sag C-434/02)

(2003/C 44/23)

Ved kendelse afsagt den 14. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. november 2002, har Verwal-

tungsgericht Minden i sagen Arnold André GmbH & Co. KG mod Landrat des Kreises Herford forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 8 i direktiv 2001/37/EF⁽¹⁾ forenelig med trindhøjere EF-ret, idet den forbyder markedsføring af tobak, som indtages oralt, jf. dog artikel 151 i akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse, som led i den indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer?

⁽¹⁾ EFT L 194, s. 26.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. november 2002 af Landgericht Essen i handelsregistersagen Axel Springer AG mod Zeitungsverlag Niederrhein GmbH & Co. Essen KG

(Sag C-435/02)

(2003/C 44/24)

Ved kendelse afsagt den 25. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. december 2002, har Landgericht Essen i handelsregistersagen Axel Springer AG mod Zeitungsverlag Niederrhein GmbH & Co. Essen KG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er direktiv 90/605/EØF⁽¹⁾ sammenholdt med artikel 47 i direktiv 78/660/EØF⁽²⁾ foreneligt med Fællesskabets grundlæggende rettighed om erhvervsfrihed, såfremt kommanditselskaber, hvis komplementar er et anpartsselskab, derved forpligtes til at offentliggøre årsregnskab og årsberetning uden begrænsning af kredsen af de personer, der har ret til indsigt?
- 2) Er direktiv 90/605/EØF sammenholdt med artikel 47 i direktiv 78/660/EØF foreneligt med Fællesskabets grundlæggende rettighed om pressefrihed og frihed til radiospredning, såfremt kommanditselskaber, hvis komplementar er et anpartsselskab, og som driver virksomhed på presse- og forlagsområdet, henholdsvis området for radiospredning, derved forpligtes til at offentliggøre årsregnskab og årsberetning uden begrænsning af kredsen af de personer, der har ret til indsigt?

- 3) Er direktiv 90/605/EØF foreneligt med den almindelige lighedsgrundsætning, såfremt det medfører, at kommanditselskaber, hvis komplementar er et anpartsselskab, undergives strengere krav end kommanditselskaber, hvis komplementar er en fysisk person, selv om kreditorerne til et kommanditselskab, hvis komplementar er et anpartsselskab, ved den pligt til offentliggørelse, der påhviler selskabet med begrænset hæftelse, beskyttes bedre end kreditorerne til et kommanditselskab, hvis komplementar som fysisk person ikke er pålagt nogen pligt til offentliggørelse?

(¹) EFT L 317 af 16.11.1990, s. 60.

(²) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

Appel iværksat den 13. december 2002 af Sgaravatti Mediterranea Srl til prøvelse af dom afsagt den 26. september 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-199/99, Sgaravatti Mediterranea Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-455/02 P)

(2003/C 44/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. december 2002 iværksat appel af Sgaravatti Mediterranea Srl, Capoterra (CA)- Italien, ved advocati Massimo Merola og Piero A.M. Ferrari, til prøvelse af dom afsagt den 26. september 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-199/99, Sgaravatti Mediterranea Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Principalt: Rettens dom af 26. september 2002 i sag T-199/99 ophæves.
- Kommissionens beslutning K(1999) 1502 af 4. juni 1990 annulleres, subsidiært hjemvises sagen til Retten, jf. artikel 54 i EF-statutten for Domstolen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger ved begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at man under sagen urigtigt har anvendt rapporten fra Guardia di Finanza, hvilket er et

bevismiddel, der i sig selv er tilstrækkeligt til at underbygge påstandene om appellants uregelmæssigheder. Ifølge appellanten har Guardia di Finanza udelukkende beføjelse til i sine rapporter at optage faktiske oplysninger indhentet under efterforskningen, mens myndigheden ikke har beføjelse til at foretage nogen specifik bedømmelse af sådanne oplysninger, og Kommissionen burde have foretaget en selvstændig undersøgelse af sagen. Appellanten hævder derfor, at Retten ved at anerkende Guardia di Finanza's rapport som et tilstrækkeligt bevismiddel har gjort sig skyldig i en fejlagtig retlig vurdering, hvilket behæfter dommen med en gyldighedsmangel.

Appellanten hævder tillige, at Rettens dom er behæftet med en mangel i og med, at der ikke er taget hensyn til det subjektive element, som er et afgørende kriterium ved vurderingen af, om en beslutning om ophævelse af støtten er lovlig. Ifølge appellanten burde Retten have udsondret tilfældet med uagt-som, ikke-svigagtig tilsidesættelse af de finansielle betingelser — som blot ville retfærdiggøre en nedsættelse eller udsættelse af støtten — fra tilfældet med forsætlig tilsidesættelse af de finansielle betingelser, der så ville have givet Kommissionen tilladelse til at ophæve hele støtten.

Endelig gør appellanten gældende, at man må anfægte Rettens udtalelse om, at der ikke foreligger nogen tilsidesættelse af princippet om ne bis in idem, eftersom den sanktion, der er pålagt ved den nationale kendelse om betalingspålæg, ligger efter tidspunktet for EF-afgørelsen. Ifølge sagsøgeren vidste Kommissionen, eller burde have vidst — da den besluttede at ophæve støtten — at der ville blive pålagt en national administrativ sanktion.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 21. november 2002 af Tribunal du travail de Bruxelles, 15. Afdeling, i sagen Michel Trojani mod Centre public d'aide sociale de Bruxelles, C.P.A.S.

(Sag C-456/02)

(2003/C 44/26)

Ved afgørelse truffet den 21. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. december 2002, har Tribunal du travail de Bruxelles, 15. Afdeling, i sagen Michel Trojani mod Centre public d'aide sociale de Bruxelles, C.P.A.S. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan en unionsborger, når denne befinder sig i en situation, som beskrevet i denne afgørelse, hvor den pågældende:

- har midlertidigt lovligt ophold
- ikke råder over tilstrækkelige midler
- udfører arbejde på et herberg i omkring 30 timer pr. uge, som led i en individuel jobtræningsordning
- til gengæld herfor modtager naturalieydelser til dækning af sine basale behov i herberget

påberåbe sig en ret til ophold:

- som arbejdstager i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EØF-traktatens artikel 39 eller i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1612/68⁽¹⁾, eller
- som en person, der udøver selvstændig erhvervsvirksomhed i EF-traktatens artikel 43's forstand, eller
- som tjenesteyder, når henses til dennes virke i herberget, eller som modtager af tjenesteydelser, når henses til de naturalieydelser, herberget yder, jf. EF-traktatens artikel 49, eller
- alene med henvisning til, at han deltager i et projekt for social og erhvervsmæssig integrering?

2. Hvis dette spørgsmål besvares benægtende, kan han da alene i sin egenskab af unionsborger støtte ret direkte på traktatens artikel 18, som giver enhver ret til at færdes og opholde sig frit på en anden medlemsstats område?

Hvordan forholder det sig i så fald med de betingelser, der er fastsat i direktiv 90/364/EØF⁽²⁾ og/eller »de begrænsninger og [...] de betingelser«, der er fastsat i EF-traktaten, og navnlig kravet om at råde over et minimum af midler, som, hvis dette krav skal være opfyldt ved indrejsen til værtslandet, fratager retten til ophold sit reelle indhold?

Hvis der derimod automatisk opnås ret til ophold på grundlag af unionsborgerskabet, kan værtsstaten da senere afslå en anmodning om minimex eller socialhjælp (ikke-bidragsbetingede ydelser), således at den pågældendes opholdsret begrænses som følge af, at denne ikke råder over tilstrækkelige midler, selv om sådanne ydelser tildeles de statsborgere i værtslandet, som opfylder de samme betingelser som belgiere (bevis for at de står til rådighed for arbejdsmarkedet — dokumentation for deres behov)?

Skal værtslandet iagttage andre regler, således at retten til ophold ikke mister ethvert indhold, f.eks. ved at det vurderes, om der i den pågældende situation kunne være tale om, at anmodningen om minimex eller socialhjælp er af midlertidig karakter, og f.eks. ved at iagttage proportionalitetsprincippet (vil byrden for den pågældende stat være urimelig?)

⁽¹⁾ Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15.10.1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467).

⁽²⁾ Rådets direktiv 90/364/EØF af 28.6.1990 om opholdsret (EFT L 180 af 13.7.1990, s. 26).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 14. november 2002 af Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg i sagen Willy Gerekens og landbrugssammenslutningen Procola mod État du Grand-Duché de Luxembourg

(Sag C-459/02)

(2003/C 44/27)

Ved dom afsagt den 14. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. december 2002, har Cour de cassation du Grand-duché de Luxembourg i sagen Willy Gerekens og landbrugssammenslutningen Procola mod État du Grand-Duché de Luxembourg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er de generelle fællesskabsretlige principper om retssikkerhed og om forbud mod retsaktens tilbagevirkende gyldighed til hinder for, at en medlemsstat med henblik på anvendelsen af fællesskabsbestemmelser, hvorved der pålægges produktionskvoter som dem, der er indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/94 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter og ved Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, i stedet for en tidligere lovgivning, der ifølge De Europæiske Fællesskabers Domstol er udtryk for forskelsbehandling, udsteder en ny lovgivning, hvorefter der for overtrædelser af produktionskvoter, der har fundet sted, efter at fællesskabsbestemmelserne trådte i kraft, men under den erstattede nationale lovgivnings gyldighedsperiode, kan pålægges sanktioner med tilbagevirkende kraft?

Sag anlagt den 20. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-461/02)

(2003/C 44/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. december 2002 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. Støvlbæk og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9 i Rådets direktiv 93/76/EØF af 13. september 1993 om begrænsning af kuldioxidemissionerne gennem en forbedring af energieffektiviteten (SAVE) (1), idet det ikke hvert andet år har aflagt beretning til Kommissionen om gennemførelsen af de programmer, der er omhandlet i direktivet.
- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Henset til den frist, der er fastsat for gennemførelsen af direktivet, skulle en første beretning om resultaterne af de luxembourgske myndigheders gennemførelse af de programmer, der er omhandlet i direktivet, have været tilstillet Kommissionen den 31. december 1996, og endnu en rapport den 31. december 1998. Den omstændighed, at de luxembourgske myndigheder savner ressourcer, kan ikke påberåbes som begrundelse for ikke at overholde en forpligtelse, der følger af et direktiv.

(1) EFT L 237 af 22.9.1993, s. 28.

Sag anlagt den 23. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark

(Sag C-464/02)

(2003/C 44/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. december 2002 anlagt sag mod Kongeriget Danmark af Kommis-

sionen for De Europæiske Fællesskaber ved N.B. Rasmussen og D. Martin, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det statueres, at Kongeriget Danmark i henhold til EF-traktatens artikel 226 ved sin lovgivning og administrative praksis for så vidt som Kongeriget Danmark ikke tillader arbejdstagere, der tager et arbejde på den anden side af grænsen, og som har bopæl i Danmark, at anvende en firmabil, der er indregistreret i et naboland, hvor deres arbejdsgivers virksomhed har hovedsæde, til erhvervmæssige og private formål, ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 39 sammenholdt med artikel 10;
- Det statueres, at Kongeriget Danmark i henhold til EF-traktatens artikel 226 ved sin lovgivning og administrative praksis for så vidt som Kongeriget Danmark kun tillader arbejdstagere, der tager et arbejde i en anden af EU's medlemsstater, og som har bopæl i Danmark, at anvende et motorkøretøj, navnlig firmabiler, der er indregistreret i en anden medlemsstat, hvor deres arbejdsgivers virksomhed har sit hovedsæde eller faste forretningssted, til erhvervmæssige og/eller private formål på de vilkår, at beskæftigelsen i den udenlandske virksomhed udgør 1. den pågældendes hovedbeskæftigelse, og at 2. der betales afgift herfor, ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 39 sammenholdt med artikel 10;
- Kongeriget Danmark tilpligtes at afholde de med nærværende sag forbundne omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De danske regler, der danner grundlag for nærværende søgsmål, er blevet ændret under forløbet af den administrative procedure. Det fremgik af den »tidligere ordning« (jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 18 af 10. januar 1992, senere ændret til Trafikministeriets bekendtgørelse nr. 592 af 24. juni 1996), at dansk bosatte, der anvendte et motorkøretøj, der var indregistreret af en arbejdsgiver/virksomhed i udlandet, overordnet kun kunne gøre dette, såfremt enten køretøjet indregistreres i Danmark, eller såfremt der udstededes en tilladelse. Såfremt der skal ske indregistrering, skal der tillige betales indregistreringsafgift efter registreringsafgiftsloven. I henhold til denne lovgivning var det de danske myndigheders praksis at nægte at udstede de tilladelser, der blev anmodet om med henblik på »forretningsrejser i Danmark, herunder kundebesøg«. Der kunne dog meddeles tilladelse til kørsel med henblik på direkte kørsel fra den dansk-tyske grænse og den pågældende persons bopæl men alene i forbindelse med weekender eller helligdage. Under alle omstændigheder var det ikke tilladt at anvende firmabiler til private formål f.eks. uden for arbejdstid.

Under den »ændrede ordning« (jf. Trafikministeriets bekendtgørelse om registrering og syn af køretøjer af juni måned 1999) kan dansk bosatte arbejdstagere vel anvende et udenlandsk registreret køretøj i Danmark uden indregistrering i Danmark såfremt betingelsen om, at beskæftigelse ved virksomheden eller det faste driftssted i udlandet udgør den pågældendes hovederhverv er opfyldt. Således vil den samlede registreringsafgift ikke skulle betales, idet der ikke skal ske indregistrering. Derimod skal efter registreringsafgiftsloven svares afgift, som betegnes som en afdragsmæssig betaling opgjort på grundlag af den fulde registreringsafgift eller — efter tilladelse og under den yderligere forudsætning, at bilen alene anvendes erhvervsmæssig — som en løbende betaling af et fast beløb.

Såvel den »tidligere ordning« som den »ændrede ordning« medfører hindringer for arbejdskraftens fri bevægelighed i strid med EF-traktatens artikel 39 sammenholdt med artikel 10. Det strider mod artikel 39 at indføre eller opretholde nationale bestemmelser, der medfører hindringer i arbejdskraftens fri bevægelighed, uagtet de nationale bestemmelser finder anvendelse uden forskel, såfremt bestemmelserne påvirker arbejdstagernes adgang til arbejdsmarkedet. De danske regler er netop af en sådan karakter. En udenlandsk bosat arbejdstager vil kunne anvende en udenlandsk firmabil i Danmark uden videre uden krav om indhentelse af tilladelse eller betaling af afgift. Der er således tale om en tydelig forskelsbehandling af den dansk bosatte sammenholdt med den udenlandsk bosatte for nøjagtig samme anvendelse i Danmark af en udenlandsk registreret firmabil. Endelig vil en ansat, der ikke har sit »hovederhverv« i den udenlandske virksomhed — hvilket netop kunne indikere en yderst begrænset anvendelse af firmabilen — forbydes anvendelsen i Danmark. Det synes indlysende, at arbejdsgiveren herved afholdes fra at ansætte en dansk bosat fremfor en arbejdstager bosat uden for Danmark, idet ovennævnte hindringer gælder selv rent erhvervsmæssig anvendelse. Det er i denne forbindelse underordnet, om de danske regler kan anses at udgøre en hindring for arbejdstagerens ret til at søge ansættelse i udlandet eller som en hindring for arbejdsgiverens mulighed for at søge dansk bosat arbejdere. Og der vil være en hindring uanset, om det er arbejdsgiveren eller arbejdstageren, der skal afholde omkostningerne samt indhente tilladelse eller foretage indregistrering.

risk, privat anvendelse af en firmabil er et åbenlyst incitament for at søge en ansættelse, og hindringer for at arbejdsgiveren kan tilbyde dette medfører, at dansk bosatte — i modsætning til bosatte i udlandet — afholdes fra at søge ansættelse i en udenlandsk virksomhed, der tilbyder denne accessoriske, private anvendelse af en firmabil.

Den danske regering har anført fire overordnede begrundelser til retfærdiggørelse, nemlig kontrollensyn (hensynet til trafik-sikkerhed samt overvågning og kontrol af trafikanter), hensynet til at undgå udhuling af afgiftsprovenuet i Danmark, at visse hindringer som følge af forskelle i afgiftsniveauer må accepteres og hensynet til at ligestille konkurrencevilkår mellem danske og udenlandske virksomheder. Ingen af disse hensyn kan retfærdiggøre den danske ordning, hverken under henvisning til de i traktaten hjemlede undtagelser til artikel 39 eller den retspraksis ifølge hvilken nationale foranstaltninger, der kan hæmme udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder eller gøre udøvelsen heraf mindre tiltrækkende, under visse betingelser anerkendes.

Endelig bestrider Kommissionen at Rådets direktiv 83/182/EØF ⁽²⁾ kan fortolkes således, at de danske regler må anses for lovlige, helt bortset fra at afledte fællesskabsbestemmelser ikke kan fritage en medlemsstat for dennes forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 39 sammenholdt med artikel 10.

(1) Dom af 18.1.2001, Sml. s. I-590.

(2) Af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler, EFT L 105 af 23.4.1983, s. 59.

Sag anlagt den 23. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-469/02)

(2003/C 44/30)

Særligt vedrørende accessorisk, privat anvendelse bemærkes indledningsvis, at transport fra bopælen til arbejdsstedet ikke kan betragtes som »privat anvendelse«; dette følger af sag C-297/99 Skills Motor Coaches Ltd ⁽¹⁾. Muligheden for accesso-

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. december 2002 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. Michard, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det konstateres, at Kongeriget Belgien har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til EF-traktaten, artikel 39, stk. 7, i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet, idet udbetalingen af en ydelse inden for rammerne af orlovsordningen er underlagt en betingelse om, at den berørte har sædvanligt ophold eller bopæl i Belgien⁽¹⁾ samt specielt for så vidt angår forældreorlov artikel 73 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽²⁾.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

(Vedrørende bopælskravet) De belgiske myndigheder har tilkendegivet, at de vil afskaffe bopælskravet og erkender således, at Kommissionens argumentation hviler på et korrekt grundlag. Opgaven med at bringe den nationale lovgivning i overensstemmelse med EF-retten er imidlertid ikke fuldført.

(Vedrørende betingelsen om, at ydelsen skal udbetales i Belgien) Kravet om, at de personer, der kommer i betragtning til ydelsen, skal have en bankkonto i Belgien, kan i visse tilfælde ligefrem modvirke effekten af de ændringer, der er foretaget af den omtvistede lovgivning. Der forekommer nemlig tilfælde, hvor visse pengeinstitutter forlanger en bopælsattest som betingelse for at åbne eller opretholde en konto.

(Vedrørende de afslag, der tidligere er givet) Af hensyn til EU-borgernes retssikkerhed er det helt afgørende, at den enkeltes reelle rettigheder beskyttes mod skadelige virkninger, der opstår som følge af, at offentlige myndigheder handler på grundlag af bestemmelser, der er uforenelige med fællesskabsretten. En medlemsstats traktatbrud bør under alle omstændigheder ikke medføre finansielle fordele for denne. Hvis de belgiske myndigheder imidlertid gør det klart, at enhver, der har fået afslag på orlovsydelse efter de gamle regler, kan indgive en ny ansøgning i henhold til de nye regler, er en systematisk genoptagelse af de pågældende sager ikke fornøden, og der skal ikke fastsættes bestemmelser om information til de pågældende eller om den nærmere fremgangsmåde i forbindelse med efterbetalinger til personer, der blev afskåret fra at opnå ydelsen med den begrundelse, at de ikke boede på det nationale område.

(1) EFT L 257 af 15.10.1968, s. 2.

(2) EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 20. december 2002 af Cour d'appel de Bruxelles, 9. Afdeling, i sagen SIOMAB SA mod Institut bruxellois pour la gestion de l'environnement, forkortet IBGE

(Sag C-472/02)

(2003/C 44/31)

Ved dom afsagt den 20. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 27. december 2002, har Cour d'appel de Bruxelles, 9. Afdeling, i sagen SIOMAB SA mod Institut bruxellois pour la gestion de l'environnement, forkortet IBGE, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Såfremt en medlemsstat anvender den procedure for anmeldelse af ledsagedokumentet, der er fastsat i artikel 3, stk. 8, og artikel 6, stk. 8, i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93⁽¹⁾ af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, skal forordningens artikel 3, stk. 8, artikel 4, stk. 3, artikel 6, stk. 8, artikel 7, stk. 4, og artikel 26 da fortolkes således,

- a) at afsendelsesmyndigheden i forordningens forstand, der er beføjet til at efterprøve, om en påtænkt overførsel, der i anmeldelsen er klassificeret som en »overførsel af affald til nyttiggørelse«, faktisk svarer til denne klassificering, når den finder, at denne klassificering ikke er korrekt, kan
 - 1) afvise at sende ledsagedokumentet som følge af denne ukorrekte klassificering, og opfordre anmelderen til at sende den en ny anmeldelse
 - 2) foretage anmeldelse af ledsagedokumentet efter at have omklassificeret den påtænkte overførsel til »overførsel af affald til bortskaffelse«
 - 3) foretage anmeldelse af det ledsagedokument, der indeholder den ukorrekte klassificering, idet anmeldelsen straks ledsages af en indsigelse,

der er begrundet i denne ukorrekte klassificering?

- b) eller er afsendelsesmyndigheden forpligtet til at sende den af anmelderen således klassificerede anmeldelse til bestemmelsesmyndigheden, hvorved den, såfremt den er af den opfattelse, at formålet med overførslen er ukorrekt angivet, bevarer retten til samtidig eller senere at rejse indsigelse som følge af denne ukorrekte klassificering?

(¹) EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. december 2002 af Cour d'appel de Bruxelles, 11. Afdeling, i sagen Ministère public (Anklagemyndigheden) — den civile part: Région de Bruxelles-Capitale mod Paul Van de Walle, Daniel Laurent, Thierry Mersch — civilretligt ansvarlig: Texaco Belgium SA

(Sag C-1/03)

(2003/C 44/32)

Ved dom afsagt den 3. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. januar 2003, har Cour d'appel de Bruxelles, 11. Afdeling, i sagen Ministère public (Anklagemyndigheden) — den civile part: Région de Bruxelles-Capitale mod Paul Van de Walle, Daniel Laurent, Thierry Mersch — civilretligt ansvarlig: Texaco Belgium SA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 1 i Rådets direktiv 75/442/EØF (¹) af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved direktiv 91/156/EØF (²) af 18. marts 1991, hvori begrebet affald defineres som »ethvert stof eller enhver genstand, som henhører under en af kategorierne i bilag I, og som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med«, og samme direktivs artikel 1, litra b) og c), hvorefter en producent af affald defineres som »enhver person, hvis aktivitet frembringer affald (den oprindelige producent) og/eller enhver person, der har foretaget en forbehandling, blanding eller andet, som medfører en ændring af dette affalds karakter eller sammensætning« og en indehaver defineres som »producenten af affaldet, eller den fysiske eller juridiske person, som er i besiddelse af det«, fortolkes således, at de finder anvendelse på en mineralolievirksomhed, som producerer mineralolie og sælger det til en forhandler, som driver en af dens tankstationer i henhold til en forpagtningsaftale, som ikke indebærer noget underordningsforhold i forhold til virksomheden, når denne mineralolie trænger ud i jorden og således medfører en forurening af jord og grundvand?

Gælder den retlige subsumtion af affald i de nævnte bestemmelser forstand derimod kun, når den således forurenede jord er blevet udgravet?

(¹) EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

(²) EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 24. december 2002 af Tribunal de première instance de Bruxelles, 32. Afdeling, i sagen Banque Bruxelles Lambert SA, forkortet BBL, mod den belgiske stat, finansministeriet, afgiftsmyndigheden

(Sag C-8/03)

(2003/C 44/33)

Ved afgørelse truffet den 24. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. januar 2003, har Tribunal de première instance de Bruxelles, 32. Afdeling, i sagen Banque Bruxelles Lambert SA, forkortet BBL, mod den belgiske stat, finansministeriet, afgiftsmyndigheden, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal investeringsforeninger med variabel kapital (SICAV-foreninger), der er etableret i en medlemsstat og udelukkende har til formål at foretage kollektive investeringer i værdipapirer med kapital, indskudt af en videre kreds eller offentligheden i henhold til Rådets direktiv 85/611/EØF (¹) af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) anses for merværdiafgiftspligtige i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF (²) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, således at de i samme direktivs artikel 9, stk. 2, litra e), omhandlede tjenesteydelser, som er blevet præsteret til dem, skal anses for at være leveret på det sted, hvor de pågældende SICAV-foreninger har deres hjemsted?

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er det af hensyn til afgørelsen af hovedsagen nødvendigt at tage stilling til, hvilke former for tjenesteydelser, som præsteres til SICAV-foreninger, som kan afgiftsfritages i henhold til sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 6: skal der sondres mellem hjælpeydelse og rådgivning om forvaltningen på den ene side og egentlige forvaltningsydelser på den anden side, idet de sidstnævnte ydelser adskiller sig fra de førnævnte ved, at den, der leverer sådanne ydelser, har en beslutningskompetence med hensyn til administrationen og anbringelsen af de midler, der skal forvaltes?

(¹) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.

(²) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Sag anlagt den 10. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-10/03)

(2003/C 44/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. januar 2003 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Tufveson og M. Huttunen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/42/EF⁽¹⁾ af 7. juni 1999 om indførelse af en ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for de former for erhvervsvirksomhed, der er omfattet af direktiverne om liberalisering og om overgangsforanstaltninger, og til supplerung af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser, fordi Republikken Finland ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller i det mindste ikke har givet Kommissionen underretning herom.
- 2) Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge artikel 249, stk. 3, EF er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen.

Medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre direktivet inden for den fastsatte tidsfrist i national ret og straks give Kommissionen underretning om sådanne foranstaltninger.

Kommissionen har anført, at Republikken Finland endnu ikke har truffet sådanne foranstaltninger eller i det mindste ikke har givet Kommissionen underretning herom.

Ifølge fast retspraksis kan medlemsstaterne ikke påberåbe sig interne forhold eller praktiske problemer som begrundelse for, at gennemførelsen ikke er sket inden for den fastsatte frist.

⁽¹⁾ EFT L 201, s. 77.

Sag anlagt den 13. januar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-14/03)

(2003/C 44/35)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. januar 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C-254, Luxembourg-Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til artikel 5 i, sammenholdt med bilag I, punkt 3 og 4, til Rådets direktiv 92/72/EØF⁽¹⁾ af 21. september 1992 om luftforurening med ozon, idet den
 - 1) har fastsat en tærskelværdi (forudgående alarmringsfase) for underretningen af befolkningen, der er 20 µg/m³ højere end i bilag I, punkt 3, til direktivet,
 - 2) i strid med direktivets artikel 5 har fastsat bestemmelse om, at tærskelværdien kræves overskredet på mindst to målestationer, før offentligheden underrettes, og
 - 3) har fastsat en gennemsnitsværdi over tre timer i stedet for den gennemsnitsværdi over én time, der er fastsat i bilag I, punkt 3 og 4, til direktivet,
 og således ikke i overensstemmelse med de i direktivet fastsatte tilfælde fuldt ud har garanteret, at befolkningen underrettes eller advares, når tærskelværdierne overskrides. Republikken Østrig har således ikke fuldt ud efterkommet direktiv 92/72/EØF.
- b) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Republikken Østrig har ikke fuldt ud gennemført bestemmelserne i direktiv 92/72/EØF med hensyn til tærskelværdierne for ozonkoncentrationen i luften (bilag I, punkt 3, til direktivet), med hensyn til kravet om, at befolkningen underrettes i tilfælde af en overskridelse ved én enkelt målestation (direktivets artikel 5) og med hensyn til beregningen af gennemsnitsværdien ved fastsættelsen af tærskelværdien (bilag I, punkt 3 og 4, til direktivet) i østrigsk ret.

Tærskelværdi med hensyn til underretning af befolkningen:

I henhold til direktivets artikel 5 skal befolkningen underrettes, når tærskelværdien i bilag I, punkt 3, overskrides. Med hensyn til underretning af offentligheden sondres der i den østrigske ozonlov ikke mellem de tre deri fastsatte faser (forudgående alarmeringsfase, alarmeringsfase I og alarmeringsfase II). Mens den forudgående alarmeringsfase i henhold til bilag I til den østrigske ozonlov først udløses ved overskridelse af en værdi på 0,200 mg/m³ (henholdsvis 200 µg/m³), skal dette i henhold til artikel 5 i, sammenholdt med bilag I, punkt 3, til direktivet, ske ved overskridelse af en tærskelværdi på 180 µg/m³ (henholdsvis 0,180 mg/m³).

Overskridelse af tærskelværdien ved to målestationer:

I henhold til den østrigske ozonlov skal den forudgående alarmeringsfase for et ozon-overvågningsområde først udløses, når tærskelværdien er overskredet ved mindst to målestationer i et ozon-overvågningsområde inden for de sidste tolv timer,

og situationen må forventes at bestå uændret eller forværres. En sådan indskrænkende forudsætning indeholder direktivet imidlertid ikke.

Fastsættelse af tærskelværdien som gennemsnitsværdier over én time:

Tærskelværdierne er i den østrigske ozonlov defineret som gennemsnitsværdier i mg/m³ over tre timer. Derimod er tærskelværdierne i henhold til bilag I, punkt 3 og 4, til direktivet fastsat som gennemsnitsværdier over én time. Den østrigske fastsættelse kan medføre et væsentligt lavere antal tilfælde, hvor tærskelværdien udløses, dvs. hvor offentligheden skal underrettes, end det kræves efter direktivet.

Disse tre forskelle med hensyn til beregning og fastsættelse af tærskelværdierne kan føre til, at offentligheden i Østrig underrettes i ringere omfang, end det er fastsat i artikel 5 i, sammenholdt med bilag I, punkt 3 og 4, til direktivet.

(¹) EFT 1992, L 297, s. 1.

RET TEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 5. december 2002

i sag T-119/99, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Midlertidigt ansatte — opfyldelse af en af Retten afsagt dom — genåbning af den interne udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89 — manglende opførelse på listen over egnede ansøgere«)

(2003/C 44/36)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-119/99, Paul Edwin Hoyer, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Hoeilaart (Belgien), ved avocat G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først G. Valsesia og C. Van der Hauwaert, derefter F. Clotuche-Duvieusart og H.M.H. Speyart), angående en påstand om annullation af Kommissionens udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89, eller i det mindste annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren på den i forbindelse med udvælgelsesprøven udfærdigede liste over egnede ansøgere, som blev meddelt sagsøgeren ved Kommissionens skrivelse af 15. februar 1999, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 5. december 2002

i sag T-209/99, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Midlertidigt ansatte — opfyldelse af en af Retten afsagt dom — erstatningssøgsmål — formaliteten«)

(2003/C 44/37)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-209/99, Paul Edwin Hoyer, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Hoeilaart (Belgien), ved avocat G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først G. Valsesia og C. Van der Hauwaert, derefter F. Clotuche-Duvieusart og H.M.H. Speyart), angående en påstand om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af de af Retten afsagte domme af 17. marts 1994 i sagen Hoyer mod Kommissionen (sag T-43/91, Sml. Pers. I-A, s. 91, og II, s. 297, og i sag T-51/91, Sml. Pers. I-A, s. 103, og II, s. 341), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 352 af 4.12.1999.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 5. december 2002****i sag T-70/00, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(»Midlertidigt ansatte — opfyldelse af en af Retten afsagt dom — afskedigelse«)**

(2003/C 44/38)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-70/00, Paul Edwin Hoyer, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Hoeilaart (Belgien), ved avocat G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først G. Valsesia og C. Van der Hauwaert, derefter F. Clotuche-Duvieusart og H.M.H. Speyart), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 24. januar 2000 om at opsiges sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 149 af 27.5.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 5. december 2002****i sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(»Statsstøtte — program for erhvervelse af land- og skovbrugsarealer i den tidligere Tyske Demokratiske Republik — undladelse af at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i artikel 88, stk. 2, EF — støtteordning — annullationssøgsmål — sammenslutning — formaliteten«)**

(2003/C 44/39)

Processprog: tysk

I sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum eV, Borken (Tyskland), ved professor M. Pechstein, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægti-

gede: D. Triantafyllou og K.-D. Borchardt), støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: først W.-D. Plessing og T. Jürgensen og derefter Plessing og M. Lumma), hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 22. december 1999 om en påtænkt statsstøtte nr. 506/99, har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi og A.W.H. Meijj; fuldmægtig D. Christensen, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Formalitetsindsigelsen forkastes.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 10. december 2002****i sag T-123/00, Dr. Karl Thomae GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(»Humanmedicinske lægemidler — forordning (EØF) nr. 2309/93 — EF-markedsføringstilladelse — forordning (EF) nr. 542/95 — ændring af betingelserne for tilladelsen — navn og udformning af lægemidlets emballage«)**

(2003/C 44/40)

(Processprog: engelsk)

I sag T-123/00, Dr. Karl Thomae GmbH, Biberach an der Riß (Tyskland), ved Rechtsanwältin D. Waelbroeck og D. Brinckman, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af European Federation of Pharmaceutical Industries and Associations (EFPIA), Bruxelles (Belgien), ved solicitor D. Perkins, og avocat M. Van Kerckhove, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Wainwright og H. Støvlbæk), støttet af Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: M.-C. Giorgi og G. Houttuin), angående en påstand om annullation af Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurderings beslutning af 1. marts 2000, hvorved der blev meddelt afslag på en ansøgning om ændring af visse betingelser i markedsføringstilladelsen for lægemidlet »Daquiran«, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 10. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurderings beslutning af 1. marts 2000, hvorved der blev meddelt afslag på en ansøgning om ændring af visse betingelser i markedsføringstilladelsen for lægemidlet »Daquiran«, annulleres.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens og intervenienten EFPIA's omkostninger.
- 3) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 192 af 8.7.2000.

- 3) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 211 af 22.7.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 12. december 2002

i sag T-135/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og forskelsbehandling af tjenestemænd — annullations-søgsmål — erstatningssøgsmål)

(2003/C 44/41)

(Processprog: fransk)

I sag T-135/00, Carmelo Morello, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokats J. Sambon og P.-P. Van Gehuchten, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og D. Waelbroeck), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at ansætte sagsøgeren i stillingen som chef for den administrative enhed 1 »Telekommunikation og post, koordination af informationssamfundet« i direktoratet C »Information, kommunikation, multimedia« i Generaldirektoratet »Konkurrence« (KOM/069/99) og om annullation af afgørelsen om at ansætte en anden ansøger i den pågældende stilling samt en påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommene K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen betaler sagsøgeren 5 000 EUR.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 12. december 2002

i sag T-136/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskabe (¹)

(Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullations-søgsmål — erstatningssøgsmål)

(2003/C 44/42)

(Processprog: fransk)

I sag T-136/00, Carmelo Morello, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokats J. Sambon og P.-P. Van Gehuchten, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og D. Waelbroeck), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at ansætte sagsøgeren i stillingen som chef for den administrative enhed 2 »Automobiler, andre transportmidler og forbundne mekaniske konstruktioner« i direktoratet F »Investerings- og forbrugsgodeindustrien« i Generaldirektoratet »Konkurrence« (KOM/070/99) og om annullation af afgørelsen om at ansætte en anden ansøger i den pågældende stilling samt en påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommene K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen betaler sagsøgeren 5 000 EUR.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 3) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 211 af 22.7.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 12. december 2002

i sag T-164/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)

(2003/C 44/43)

(Processprog: fransk)

I sag T-164/00, Carmelo Morello, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokats J. Sambon og P.-P. Van Gehuchten, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og D. Waelbroeck), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at ansætte sagsøgeren i stillingen som chef for den administrative enhed 2 »Basisindustrier« i direktorat E »Karteller, basisindustrier og energi« i Generaldirektoratet »Konkurrence« (KOM/091/99) og om annullation af afgørelsen om at ansætte en anden ansøger i den pågældende stilling samt en påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommene K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen betaler sagsøgeren 5 000 EUR.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 3) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 247 af 26.8.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 12. december 2002

i sag T-181/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)

(2003/C 44/44)

(Processprog: fransk)

I sag T-181/00, Carmelo Morello, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokats J. Sambon og P.-P. Van Gehuchten, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og D. Waelbroeck), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning om ikke at ansætte sagsøgeren i stillingen som chef for den administrative enhed 1 »Telekommunikation og post, koordination af informationsfundet« i direktoratet C »Information, kommunikation, multimedia« i Generaldirektoratet »Konkurrence« (KOM/090/99) og om annullation af afgørelsen om at ansætte en anden ansøger i nævnte stilling samt en påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommene K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen betaler sagsøgeren 5 000 EUR.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 3) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 273 af 23.9.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 5. december 2002****i sag T-249/00, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Midlertidigt ansatte — opsigelse af kontrakt — beregning af opsigelsesfrist — ikke afholdte feriedage)**

(2003/C 44/45)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-249/00, Paul Edwin Hoyer, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Hoeilaart (Belgien), ved avocat G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først G. Valsesia og C. Van der Hauwaert, derefter F. Clotuche-Duvieusart og H.M.H. Speyart), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelser af 14. juni 2000 om beregning af den endelige dato for opsigelsesfristens udløb i forbindelse med opsigelse af sagsøgerens ansættelseskontrakt som midlertidigt ansat (afgørelse nr. R/78/2000) og om fastsættelse af det ved sagsøgerens fratræden antal ikke afholdte feriedage (afgørelse nr. R/26/2000), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 355 af 9.12.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 12. december 2002****i de forenede sager T-338/00 og T-376/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelse af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)**

(2003/C 44/46)

(Processprog: fransk)

I de forenede sager T-338/00 og T-376/00, Carmelo Morello, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesska-

ber, Bruxelles, ved avocats J. Sambon og P.-P. Van Gehuchten, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og D. Waelbroeck), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at ansætte sagsøgeren i stillingen som chef for den administrative enhed 2 »Automobiler, andre transportmidler og forbundne mekaniske konstruktioner« i direktoratet F »Investerings- og forbrugsgodeindustrien« i Generaldirektoratet »Konkurrence« (KOM/113/99) og om annullation af afgørelsen om at ansætte en anden ansøger i nævnte stilling samt en påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagerne T-338/00 og T-376/00 forenes.
- 2) Sag T-376/00 afvises.
- 3) I sag T-338/00 betaler Kommissionen sagsøgeren 2 500 EUR.
- 4) I øvrigt frifindes Kommissionen i sag T-338/00.
- 5) I sag T-376/00 bærer hver part sine omkostninger.
- 6) I sag T-338/00 betaler Kommissionen sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 372 af 23.12.2000 og C 61 af 24.2.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 12. december 2002****i sag T-378/00, Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Tjenestemænd — fremgangsmåde ved besættelsen af ledige stillinger — begrundelse — sammenligning af ansøgningerne og ligebehandling af tjenestemænd — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)**

(2003/C 44/47)

(Processprog: fransk)

I sag T-378/00, Carmelo Morello, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved avocats J. Sambon og P.-P. Van Gehuchten, og med valgt adresse

i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og D. Waelbroeck), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at ansætte sagsøgeren i stillingen som chef for den administrative enhed 3 »Handel og andre tjenester« i direktoratet D »Tjenester« i Generaldirektoratet »Konkurrence« (KOM/001/00) og om annullation af afgørelsen om at ansætte en anden ansøger i nævnte stilling samt en påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommene K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens afgørelser af 4. marts 2000 om at ansætte fru Evans i stillingen som chef for den administrative enhed 3 »Handel og andre tjenester« i direktoratet D »Tjenester« i Generaldirektoratet »Konkurrence« og om at forkaste sagsøgerens ansøgning til nævnte stilling annulleres.
- 2) Kommissionen betaler sagsøgeren 2 500 EUR.
- 3) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 4) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 45 af 10.2.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 12. december 2002

i sag T-39/01, Kabushiki Kaisha Fernandes mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

(»EF-varemærker — indsigelsesprocedure — ældre ordmærke HIWATT — ansøgning om EF-ordvaremærket HIWATT — bevis for reel brug af det ældre varemærke — artikel 43, stk. 2 og 3, i forordning (EF) nr. 40/94 og regel 22 i forordning (EF) nr. 2868/95«)

(2003/C 44/48)

(Processprog: engelsk)

I sag T-39/01, Kabushiki Kaisha Fernandes, Tokyo (Japan), ved advokaterne R. Hacon, N. Phillips og I. Wood, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtiget: S. Laitinen), hvorunder der for Retten

er interveneret af Richard John Harrison, Doncaster, South Yorkshire (Det Forenede Kongerige), ved barrister M. Edenborough og solicitor S. Pilling, angående en påstand om annullation af afgørelsen, der blev truffet af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) den 4. december 2000 (sag R 116/2000-1), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 150 af 19.5.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 28. november 2002

i sag T-40/01, Scan Office Design SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Offentlige kontrakter — indkøb af kontorinventar — erstatningssøgsmål«)

(2003/C 44/49)

(Processprog: fransk)

I sag T-40/01, Scan Office Design SA, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne B. Mertens og C. Steyaert, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Parpala og D. Martin), angående en påstand om erstatning af tab, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af Kommissionens beslutning om at tildele tredjemand den kontrakt, som var indeholdt i udbud nr. 96/31/IX.C1 om indkøb af kontorinventar, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, samt dommerne K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 28. november 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 150 af 19.5.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 12. december 2002

i sag T-63/01, **The Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)** ⁽¹⁾

(EF-varemærker — formen på et stykke sæbe — opfyldelse af dom afsagt af Retten — ret til kontradiktion — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94)

(2003/C 44/50)

(Processprog: fransk)

I sag T-63/01, The Procter & Gamble Company, Cincinnati, Ohio (USA), ved avocat T. van Innis, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (befuldmægtigede: O. Montalto og E. Joly), angående en påstand om annullation af afgørelsen, der blev truffet af Tredje Afdeling Appellkammer ved Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) den 14. december 2000 (sag R 74/1998-3), og som blev meddelt sagsøgeren den 11. januar 2001, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 5.5.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 5. december 2002

i sag T-91/01, **BioID AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)** ⁽¹⁾

(»EF-varemærker — figurmærke, der indeholder forkortelsen BioID — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2003/C 44/51)

(Processprog: tysk)

I sag T-91/01, BioID AG, Berlin (Tyskland), i likvidation, ved advokat A. Nordemann, mod Kontoret for Harmonisering i

det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: S. Bonne og G. Schneider), angående en påstand om annullation af afgørelsen, der blev truffet af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) den 20. februar 2001 (sag R 538/1999-2) om registrering af et figurmærke, som indeholder forkortelsen BioID, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 227 af 11.8.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 5. december 2002

i sag T-130/01, **Sykes Enterprises, Incorp. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)** ⁽¹⁾

(»EF-varemærker — ordkombinationen REAL PEOPLE, REAL SOLUTIONS — absolut registreringshindring — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2003/C 44/52)

(Processprog: engelsk)

I sag T-130/01, Sykes Enterprises, Incorp., Tampa, Florida (USA), ved avocat E. Körner, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtiget: J. Crespo Carrillo), angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 7. marts 2001 af Tredje Appellkammer ved Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 504/2000-3) angående registrering af ordkombinationen REAL PEOPLE, REAL SOLUTIONS, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 245 af 1.9.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 12. december 2002****i sag T-247/01, eCopy Inc mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ⁽¹⁾****(Varemærker — ordet ECOPY — magtfordrejning — fornødent særpræg gennem brug efter ansøgningsdatoen — artikel 7, stk. 3, i forordning (EF) nr. 40/94)**

(2003/C 44/53)

(Processprog: engelsk)

I sag T-247/01, eCopy Inc, Nashua, New Hampshire (USA), ved barrister B. Reid, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (befuldmagtiget: E. Joly), angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 13. juli 2001 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 47/2001-1) vedrørende registrering af ordet ECOPY som EF-varemærke, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 12. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 17 af 19.1.2002.**DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS****den 5. december 2002****i sag T-277/01, Romuald Stevens mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Tjenestemænd — disciplinær forfølgning — strafferetlig sanktion — fjernelse fra tjenesten uden fortabelse af retten til alderspension — høring i henhold til artikel 7, stk. 3, i bilag IX til vedtægten)**

(2003/C 44/54)

(Processprog: fransk)

I sag T-277/01, Romuald Stevens, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Bertem (Belgien), ved avocats J.-N. Louis og V. Peere og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissio-

nen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmagtiget: J. Curral), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 14. december 2000, hvorefter sagsøgeren fjernes fra tjenesten uden fortabelse af retten til alderspension, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne K. Lenaerts og P. Lind; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 5. december 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 3 af 5.1.2002.**DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS****den 28. november 2002****i sag T-332/01, José Maria Pujals Gomis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Tjenestemænd — almindelig udvælgelsesprøve — afvisning af ansøgning indleveret efter afviklingen af de skriftlige prøver)**

(2003/C 44/55)

(Processprog: spansk)

I sag T-332/01, José Maria Pujals Gomis, Barcelona (Spanien), ved avocat J. Pujals Gomis, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmagtigede: L. Lozano Palacios, F. Clotuche-Duvieusart, J. Rivas-Andres og J. Gutiérrez Gisbert), angående en påstand om annullation af udvælgelseskomitéen for den almindelige udvælgelsesprøve KOM/B/1/01's afgørelse af 28. september 2001 om at afvise sagsøgerens ansøgning til udvælgelsesprøven og om ikke at rette hans skriftlige prøve, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 28. november 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 44 af 16.2.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 4. november 2002

i sag T-90/99, Salzgitter AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(EKSF — statsstøtte — beslutning om at indlede proceduren i medfør af artikel 6, stk. 5, i beslutning nr. 2496/96/EKSF — uforløst at træffe afgørelse i sagen)*

(2003/C 44/56)

(Processprog: tysk)

I sag T-90/99, Salzgitter AG, Salzgitter (Tyskland), ved avocat J. Sedemund, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Triantafyllou og P. Nemitz), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning SG (99) D/1542 af 3. marts 1999 om at indlede proceduren i medfør af artikel 6, stk. 5, i Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18. december 1996 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 338, s. 42) i forhold til den statsstøtte, der i medfør af den tyske lov om udvikling af randområder er ydet Salzgitter AG, Preussag Stahl AG og koncernens datterselskaber inden for jern- og stålindustrien, forskellige virksomheder, som i dag indgår i en koncern under navnet »SAG — Stahl und Technologie« (EFT C 113, s. 9), har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 4. november 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Det er uforløst at træffe afgørelse i sagen.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 174 af 19.6.1999.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 18. november 2002

i sag T-190/99 DEP, Sniace SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Fastsættelse af sagsomkostninger)*

(2003/C 44/57)

(Processprog: spansk)

I sag T-190/99 DEP, Sniace SA, Madrid, ved abogados J.L. Baró Fuentes, A. Gómez de Liaño y Botella og F. Rodríguez Carretero, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Rozet og J.L. Buendía Sierra), angående en begæring om fastsættelse af de sagsomkostninger, Kommissionen skal erstatte sagsøgeren i henhold til kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Udvidede Afdeling den 4. april 2001 i sag T-190/99, Sniace mod Kommissionen, har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh, R.M. Moura Ramos, J.D. Cook og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 18. november 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

De sagsomkostninger, Kommissionen skal erstatte sagsøgeren i sag T-190/99, fastsættes til 14 300 EUR.

⁽¹⁾ EFT C 333 af 20.11.1999.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 27. november 2002

i sag T-291/01, Dessauer Versorgungs- und Verkehrsgesellschaft mbH m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Passivitetsøgsmål — sagen blevet uden genstand — uforløst at træffe afgørelse — afgørelse om sagens omkostninger)*

(2003/C 44/58)

(Processprog: tysk)

I sag T-291/01, Dessauer Versorgungs- und Verkehrsgesellschaft mbH, Dessau (Tyskland), Neubrandenburger Stadtwerke GmbH, Neubrandenburg (Tyskland), Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Schwäbisch Hall (Tyskland), Stadtwerke Tübingen

GmbH, Tübingen (Tyskland), og Stadtwerke Uelzen GmbH, Uelzen (Tyskland), ved Rechtsanwalt D. Fouquet, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuzschitz og J.L. Buendia Sierra), angående en påstand om, at det fastslås, at det var retsstridigt, at Kommissionen undlod at tage stilling til Forbundsrepublikken Tysklands ikke anmeldte støtte til kernekraftværker, har Retten (Første Udvidede Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne J. Azizi, R.M. Moura Ramos, M. Jaeger og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 27. november 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.*
- 2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 44 af 16.2.2002.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 6. december 2002

i sag T-275/02 R, D mod Den Europæiske Investeringsbank

(Foreløbige forholdsregler — forlængelse af prøvetiden — hovedsagens antagelse til realitetsbehandling — uopsættelighed — ingen)

(2003/C 44/59)

(Processprog: fransk)

I sag T-275/02 R, D, ansat ved Den Europæiske Investeringsbank, Luxembourg, ved avocat J. Choucroun, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Den Europæiske Investeringsbank (befuldmægtigede: J.-P. Minnaert og P. Mousel), angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af Den Europæiske Investeringsbanks afgørelser om henholdsvis forlængelse af prøvetiden og afskedigelse af sagsøgeren, har Rettens præsident den 6. december 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

Sag anlagt den 18. november 2002 af Duarte og Beltrán SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-353/02)

(2003/C 44/60)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. november 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Duarte og Beltrán SA, Santander (Spanien), ved advokat Natalia Moya Fernández.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelse truffet den 6. august 2002 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R-407/2001-2 og som berigtiget den 16. september 2002.
- Afvisning af indsigelsen i sag B35073 i dens helhed.
- Sagsøgerens påstande tages til følge, og det pålægges den pågældende indsigelsesafdeling ved Harmoniseringskontoret at foretage registrering af mærket.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Duarte og Beltrán SA.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket INTEA — ansøgning nr. 99747 for visse varer i klasse 3, 16 og 21.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: MIRATO SpA.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Ordmærkerne INTESA (to italienske varemærker, et internationalt varemærke og henholdsvis et græsk, finsk, svensk, britisk og irsk varemærke) for varer i klasse 9, 14, 18 og 21, for så vidt angår et af de to italienske mærker, og klasse 3, for så vidt angår de øvrige. Indsigelsen angik varerne i ansøgningen omfattet af klasse 3 og 21.

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Delvis medhold i indsigelsen (risiko for forveksling med hensyn til varer i klasse 3).

Appelkammerets afgørelse:

Klagen afslås.

Anbringender:

- En relevant lydlig forskel mellem det varemærke, der er ansøgt om, og varemærkerne, med hensyn til hvilke der er gjort indsigelse.
- Begrebsmæssig forskel på varemærkerne.
- Ingen risiko for forveksling af varemærkerne.

Sag anlagt den 25. november 2002 af Bristol-Myers Squibb International Corporation mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-354/02)

(2003/C 44/61)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. november 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Bristol-Myers Squibb International Corporation, Bruxelles, Belgien, ved David Anderson QC, barrister Kelyn Bacon og solicitor Ian Dodds-Smith.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2002) 3370 af 9. september 2002 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede afgørelse kræver, at medlemsstaterne ændrer de nationale markedsføringstilladelser som opregnet i bilag I i afgørelsen. Ændringerne vedrører markedsføringstilladelserne for Capoten og dertil knyttede betegnelser og har til formål at skabe en harmoniseret sammenfatning af produktets egenskaber.

Sagsøgeren repræsenterer de forskellige datterselskaber, der har markedsføringsrettighederne til Capoten i hele EU. Capoten, der indeholder det aktive stof captopril, er et medicinalprodukt, der er almindelig kendt som en ACE-hæmmer. Produktet blev først godkendt inden for EU i 1980.

Inden for EU blev tilladelserne for Capoten tildelt efter nationale fremgangsmåder for opnåelse af markedsføringstilladelser i overensstemmelse med direktiv 65/65/EØF⁽¹⁾. I konsekvens heraf var der i forhold til ordlyden og omfanget af afgivne oplysninger nogle forskelle mellem tilladelserne i EU-medlemsstaterne. Ifølge sagsøgeren var de terapeutiske indikationer enslydende i alle medlemsstater.

Efter patentets udløb i de enkelte medlemsstater er generiske captopril-produkter blevet tilladt i disse stater. Sagsøgeren mener, at Italien indbragte sagen for Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter, efter at der var blevet gjort forsøg på til gengæld for en fransk tilladelse til et af de generiske produkter at opnå en tilsvarende godkendelse i Italien. Begrundelsen for indbringelsen var, at de terapeutiske indikationer i resuméet over produktets egenskaber var forskellige, og at en harmonisering var nødvendig ud fra hensynet til den offentlige sundhed. Den anfægtede afgørelse blev truffet efter indbringelsen.

Til støtte for sin påstand gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede afgørelse er ugyldig på grund af den manglende kompetence i Det Europæisk Agentur for Lægemiddelvurdering, i Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter og i Kommissionen. Ifølge sagsøgeren var indbringelsen for Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter ikke i overensstemmelse med artikel 30 af direktiv 2001/83/EF om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler⁽²⁾. Forekomsten af forskellige nationale beslutninger vedrørende tilladelsen af et produkt er en nødvendig, men ikke tilstrækkelig forudsætning for en indbringelse. Ifølge sagsøgeren må det indbringende organ desuden formulere det spørgsmål, der skal tages stilling til, og spørgsmålet skal vedrøre produktets

kvalitet, sikkerhed eller virkning. Sagsøgeren gør gældende, at disse betingelser ikke var opfyldt.

Endvidere gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede afgørelse har tilsidesat væsentlige formforskrifter. Ifølge sagsøgeren blev dennes ret til kontradiktion og parts høring tilsidesat ved den valgte fremgangsmåde. Sagsøgeren fik ikke mulighed for at afgive partsindlæg i forhold til de centrale ændringer i Capoten-resuméet over produktets egenskaber. Fremgangsmåden tilsidesatte også fristerne i artikel 32 i direktiv 2001/83 og i Kommissionens meddelelse til ansøgere (1998-udgaven).

Sagsøgeren påberåber sig også tilsidesættelsen af fællesskabsretlige regler som princippet om ligebehandling, begrundelsespligten, princippet om berettiget forventning og proportionalitetsprincippet.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede afgørelse lider under et åbenbart urigtigt skøn.

(¹) Rådets direktiv 65/65/EØF af 26.1.1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter (EFT 1965-1966, s. 17).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT L 311, s. 67).

Sag anlagt den 5. december 2002 af Deutsche Post AG og DHL International S.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-358/02)

(2003/C 44/62)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Deutsche Post AG, Bonn (Tyskland), og DHL International S.r.l., Rozzano (Italien), ved Rechtsanwältin J. Sedemund og Th. Lübbig.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning 2002/782/EF af 12. marts 2002 om Italiens statsstøtte til fordel for Poste Italiane SpA (¹) annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge sagsøgerne fremgår det af den anfægtede beslutning, at Poste Italiane SpA i perioden fra 1994 til 1999 løbende udviste underskud på posttjenesteområdet, og at der tilflød selskabet statslige midler, som skulle udligne disse underskud. I beslutningens artikel 2 fastslog Kommissionen, at disse statslige bidrag til Poste Italiane SpA ikke udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF.

Sagsøgerne har gjort gældende, at for så vidt angår udligningen af tabene i forbindelse med de posttjenesteydelser, som ganske vist er omfattet af befordringspligten, men som er udsat for konkurrence, er beslutningen ikke forenelig med artikel 87, stk. 1, EF, således som Kommissionen har fortolket denne bestemmelse i sin beslutning af 19. juni 2002 (²). I den beslutning har Kommissionen ifølge sagsøgerne fastslået, at en anvendelse af statslige midler til udligning af tab, som en postvirksomhed har med hensyn til posttjenesteydelser, som er omfattet af befordringspligten, men som er udsat for konkurrence, er en krydssubsidiering, som er i strid med artikel 87, stk. 1, EF, når årsagen til tabene er takster, der ikke dækker omkostningerne, og som postvirksomheden ikke i henhold til en statslig myndighedsakt er forpligtet til at anvende.

Sagsøgerne har endvidere anført, at beslutningen så meget mindre er forenelig med artikel 87, stk. 1, EF, for så vidt den vedrører underskudsgivende posttjenesteydelser, som ikke er omfattet af befordringspligten, og som allerede længe har været udsat for konkurrence. Da den italienske postvirksomhed i 50 år hele tiden har givet tab, som derfor kun har kunnet dækkes gennem statslige midler, kunne Kommissionen ikke »negligere« udligningen af disse posttjenesteydelser med statslige midler, men ville også for så vidt have været forpligtet til at undersøge, om der var tale om en krydssubsidiering, der ikke er forenelig med artikel 87, stk. 1, EF.

Sagsøgerne har desuden anført, at det ikke er begrundet, hvorfor Kommissionen i den anfægtede beslutning i modsætning til i beslutningen af 19. juni 2002 har anerkendt krydssubsidieringen som udligningsberettigede netto-meromkostninger ud fra hensynet til »den almene økonomiske interesse«. Der er derfor samtidig tale om tilsidesættelse af begrundelsespligten i artikel 253 EF.

Endelig er beslutningen ifølge sagsøgerne i strid med det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 12 EF, idet Kommissionen har begunstiget den italienske postvirksomhed i forhold til sagsøgerne, som netop med hensyn til de

posttjenesteydelser, der er udsat for konkurrence, konkurrerer med den italienske postvirksomhed.

(¹) EFT L 282, s. 29.

(²) Kommissionens beslutning om Forbundsrepublikken Tysklands foranstaltninger til fordel for Deutsche Post AG (EFT L 247, s. 27).

Sag anlagt den 5. december 2002 af Deutsche Bahn AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-361/02)

(2003/C 44/63)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 5. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Deutsche Bahn AG, Berlin (Tyskland), ved Rechtsanwalt M. Schütte, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 87 EF og artikel 88, stk. 1, EF, idet den ikke har udtaget en beslutning på baggrund af de i sagsøgerens klage af 5. juli 2002 forelagte sagsforhold, og idet den i hvert fald ikke har indledt en undersøgelse i henhold til støttebestemmelserne.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagen udspringer af de samme forhold som sag T-351/02 (Deutsche Bahn mod Kommissionen).

Med det foreliggende sagsanlæg har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 87 og 88, stk. 1, EF, idet den ikke undersøgte og traf bindende afgørelse om den eventuelle støttekarakter af § 4, stk. 1, nr. 3, litra a), i Mineralölsteuergesetz og dennes forenelighed med statsstøttereglerne i EF-traktaten, på trods af at Kommissionen i medfør af artikel 232, stk. 2 og 3, EF var blevet opfordret hertil. En afgørelse kan navnlig ikke udledes af Kommissionens skrivelse af 21. september 2002, og Kommissionens passivitet kan ikke retfærdiggøres af objektive grunde.

I øvrigt svarer søgsmålsgrundene og argumenterne til de i sag T-351/01 fremførte.

Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-362/02)

(2003/C 44/64)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 5. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Muswellbrook Limited, Dublin (Irland), ved advokat Juan Casulá Oliver.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at afgørelsen, der er truffet den 30. september 2002 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 16/2000-1, ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker, især med forordningens artikel 15, stk. 2, litra a), og/eller artikel 43, stk. 2 og 3, for så vidt som det i afgørelsen anføres, at indsigeren ikke har påvist reel brug inden for Fællesskabet af det spanske varemærke 88222 til at kendetegne beklædnings- eller konfektionsartikler i klasse 25 i de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen.
- Konklusionen i den nævnte afgørelse annulleres i det hele.
- Det tiltrædes, at den nævnte afgørelse ændres således, at det fastslås, at den fremførte indsigelse mod registreringen af EF-varemærke 278028 skal optages til bedømmelse og afgøres i realiteten, og med henblik herpå bør EF-varemærke nr. 278028 afvises fra registrering, eller det bestemmes subsidiært, at sagen hjemvises til Harmoniseringskontorets Første Appelkammer.
- Sagsøgte, og om fornødent intervenienten, tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder de omkostninger, der er påløbet under den administrative behandling af indsigelsen og klagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	NIKE INTERNATIONAL Ltd.
EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmærket »NIKE« — ansøgning nr. 278028 for varer i klasse 25, »beklædningsgenstande, fodtøj og hovedbeklædning«.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det blandede spanske figur- og ordmærke 88222, der består af betegnelsen »NIKE« sammen med et billede af den græske sejrsgudinde fra Samothrake, for varer i klasse 25.
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Afvisning af ansøgningen.
Appelkammerets afgørelse:	Annulation af indsigelsesafdelingens afgørelse og afvisning af indsigelsen.
Anbringender:	Uretmæssig eller fejlagtig anvendelse af artikel 15, stk. 2, litra a), og de hertil svarende bestemmelser i artikel 43, stk. 2 og 3, i forordning nr. 40/94 om EF-varemærker.

Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-363/02)

(2003/C 44/65)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Muswellbrook Limited, Dublin (Irland), ved advokat Juan Casulá Oliver.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at afgørelsen, der er truffet den 30. september 2002 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmoni-

sering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 19/2000-1, ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker, især med forordningens artikel 15, stk. 2, litra a), og/eller artikel 43, stk. 2 og 3, for så vidt som det i afgørelsen anføres, at indsigeren ikke har påvist reel brug inden for Fællesskabet af det spanske varemærke 88.222 til at kendetegne beklædnings- eller konfektionsartikler i klasse 25 i de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen.

- Konklusionen i den nævnte afgørelse annulleres i det hele.
- Det tiltrædes, at den nævnte afgørelse ændres således, at det fastslås, at den fremførte indsigelse mod registreringen af EF-varemærke 278093 skal optages til bedømmelse og afgøres i realiteten, og med henblik herpå bør EF-varemærke nr. 278093 afvises fra registrering, eller det bestemmes subsidiært, at sagen hjemvises til Harmoniseringskontorets Første Appelkammer.
- Sagsøgte, og om fornødent intervenienten, tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder de omkostninger, der er påløbet under den administrative behandling af indsigelsen og klagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ansøgeren om EF-varemærket, indehaveren af det varemærke, der påberåbes under indsigelsessagen, indholdet af indsigelsesafdelingens og Appelkammerets afgørelser samt anbringenderne og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-362/02, Muswellbrook Limited mod Harmoniseringskontoret.

Det ansøgte EF-varemærke er ordmærket »NIKE TOWN« — ansøgning nr. 278093 for varer i klasse 25, »beklædningsgenstande, fodtøj og hovedbeklædning«.

Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-364/02)

(2003/C 44/66)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for

Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Muswellbrook Limited, Dublin (Irland), ved advokat Juan Casulá Oliver.

Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-365/02)

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

(2003/C 44/67)

— Det fastslås, at afgørelsen, der er truffet den 30. september 2002 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 73/2000-1, ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker, især med forordningens artikel 15, stk. 2, litra a), og/eller artikel 43, stk. 2 og 3, for så vidt som det i afgørelsen anføres, at indsigeren ikke har påvist reel brug inden for Fællesskabet af det spanske varemærke 88.222 til at kendetegne beklædnings- eller konfektionsartikler i klasse 25 i de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen.

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Muswellbrook Limited, Dublin (Irland), ved advokat Juan Casulá Oliver.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Konklusionen i den nævnte afgørelse annulleres i det hele.

— Det fastslås, at afgørelsen, der er truffet den 30. september 2002 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 833/1999-1, ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker, især med forordningens artikel 15, stk. 2, litra a), og/eller artikel 43, stk. 2 og 3, for så vidt som det i afgørelsen anføres, at indsigeren ikke har påvist reel brug inden for Fællesskabet af det spanske varemærke 88.222 til at kendetegne beklædnings- eller konfektionsartikler i klasse 25 i de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen.

— Det tiltrædes, at den nævnte afgørelse ændres således, at det fastslås, at den fremførte indsigelse mod registreringen af EF-varemærke 277.889 skal optages til bedømmelse og afgøres i realiteten, og med henblik herpå bør EF-varemærke nr. 277.889 afvises fra registrering, eller det bestemmes subsidiært, at sagen hjemvises til Harmoniseringskontorets Første Appellkammer.

— Konklusionen i den nævnte afgørelse annulleres i det hele.

— Sagsøgte, og om fornødent intervenienten, tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder de omkostninger, der er påløbet under den administrative behandling af indsigelsen og klagen.

— Det tiltrædes, at den nævnte afgørelse ændres således, at det fastslås, at den fremførte indsigelse mod registreringen af EF-varemærke 277.731 skal optages til bedømmelse og afgøres i realiteten, og med henblik herpå bør EF-varemærke nr. 277.731 afvises fra registrering, eller det bestemmes subsidiært, at sagen hjemvises til Harmoniseringskontorets Første Appellkammer.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ansøgeren om EF-varemærket, indehaveren af det varemærke, der påberåbes under indsigelsessagen, indholdet af indsigelsesafdelingens og Appellkammerets afgørelser samt anbringenderne og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-362/02, Muswellbrook Limited mod Harmoniseringskontoret.

— Sagsøgte, og om fornødent intervenienten, tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder de omkostninger, der er påløbet under den administrative behandling af indsigelsen og klagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det ansøgte EF-varemærke er ord- og figurmærket »NIKE« med swoosh-grafik — ansøgning nr. 277.889 for varer i klasse 25, »beklædningsgenstande, fodtøj og hovedbeklædning«.

Ansøgeren om EF-varemærket, indehaveren af det varemærke, der påberåbes under indsigelsessagen, indholdet af indsigelsesafdelingens og Appellkammerets afgørelser samt anbringenderne og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-362/02, Muswellbrook Limited mod Harmoniseringskontoret.

Det ansøgte EF-varemærke er ordmærket »NIKE F.I.T.« — ansøgning nr. 277.731 for varer i klasse 25, »beklædningsgenstande, fodtøj og hovedbeklædning«.

Sag anlagt den 5. december 2002 af Muswellbrook Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-366/02)

(2003/C 44/68)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Muswellbrook Limited, Dublin (Irland), ved advokat Juan Casulá Oliver.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at afgørelsen, der er truffet den 30. september 2002 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 880/1999-1, ikke er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker, især med forordningens artikel 15, stk. 2, litra a), og/eller artikel 43, stk. 2 og 3, for så vidt som det i afgørelsen anføres, at indsigeren ikke har påvist reel brug inden for Fællesskabet af det spanske varemærke 88.222 til at kendetegne beklædnings- eller konfektionsartikler i klasse 25 i de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen.
- Konklusionen i den nævnte afgørelse annulleres i det hele.
- Det tiltrædes, at den nævnte afgørelse ændres således, at det fastslås, at den fremførte indsigelse mod registreringen af EF-varemærke 252.411 skal optages til bedømmelse og afgøres i realiteten, og med henblik herpå bør EF-varemærke nr. 252.411 afvises fra registrering, eller det bestemmes subsidiært, at sagen hjemvises til Harmoniseringskontorets Første Appelkammer.

- Sagsøgte, og om fornødent intervenienten, tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder de omkostninger, der er påløbet under den administrative behandling af indsigelsen og klagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ansøgeren om EF-varemærket, indehaveren af det varemærke, der påberåbes under indsigelsessagen, indholdet af indsigelsesafdelingens og Appelkammerets afgørelser samt anbringenderne og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-362/02, Muswellbrook Limited mod Harmoniseringskontoret.

Det ansøgte EF-varemærke er ord- og figurmærket »TRIAX NIKE SERIES med grafik« — ansøgning nr. 252.411 for varer i klasse 25, »beklædningsgenstande, fodtøj og hovedbeklædning«.

Sag anlagt den 10. december 2002 af Bernard Barbé mod Europa-Parlamentet

(Sag T-371/02)

(2003/C 44/69)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. december 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Bernard Barbé, Luxembourg, ved avocat Alain Lorang, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Parlamentet med urette har undladt frem til den 11. november 1998 at udbetale de i fru Boez's løn tilbageholdte beløb til hr. Barbé.
- Det bestemmes, at sagsøgeren, hr. Barbé, skal have udbetalt de fra marts 1998 til november 1998 tilbageholdte beløb.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter ansættelsesmyndighedens afgørelse om at afslå hans anmodning om, at den af Tribunal de paix de Luxembourg afsagte dom af den 26. november 1998 fuldbyrdes korrekt og at den med virkning pr. 11. november 1998 foreskrevne ophævelse af foretagne udlæg i den løn, som tilkommer en ved den søgte institution ansat tjenestemand, som følge heraf gennemføres med virkning fra nævnte dato og ikke med virkning fra marts 1998.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

- princippet om, at institutionerne er forpligtet til at samarbejde loyalt med de nationale retsinstanser og
- at udlægsforretningen ud fra et fællesskabsretligt synspunkt er fuldstændig lovlig.

Sag anlagt den 17. december 2002 af Alessandro Cavallaro mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-375/02)

(2003/C 44/70)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Alessandro Cavallaro ved avvocato Carlo Forte.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 11. september 2002 om at tildele ham en utilstrækkelig karakter for den skriftlige prøve [prøve e)] under almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 med henblik på ansættelse af fuldmægtige (karriere A7/A6) og følgelig om ikke at give ham adgang til de mundtlige prøver under udvælgelsen.
- Annullation af de videre foranstaltninger under prøven, for så vidt som det er nødvendigt for at genindsætte sagsøgeren i hans rettigheder.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der havde indgivet ansøgning i forbindelse med almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 med henblik på

oprettelse af en ansættelsesreserve for fuldmægtige (karriere A7/A6) på området for forbindelser udadtil og støtte til tredjelande og herved valgte sektoren »Forbindelser Udadtil«, anfægter udvælgelsesudvalgets afgørelse vedrørende bedømmelsen af prøve e) — skriftlig prøve — med tildeling af et punkt mindre end krævet (19/40) for at få adgang til de mundtlige prøver.

Til støtte for påstandene gør sagsøgeren følgende gældende:

- Misbrug af beføjelser og magtfordrejning, utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af retten til kontradiktion hvad angår nægtelsen af at meddele ham oplysning vedrørende rettelserkriterierne og rettelserproceduren samt de enkelte opgaveretteres bedømmelser.
- Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 3, utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af retten til kontradiktion hvad angår nægtelsen af at fremlægge sprogekundskaberne for den tredje opgaveretter.
- Tilsidesættelse af ligestillingsprincippet ved afviklingen af prøven og princippet om god forvaltningsskik. Herved hævdes det, at det til prøvedeltagerne udleverede materiale på italiensk ikke var fyldestgørende forberedt. I øvrigt ses der at foreligge en selvmodsigende begrundelse vedrørende fortolkningen af »Vejledning for Prøvedeltagere«.
- Åbenbar faktisk vildfarelse vedrørende bedømmelsen af den første besvarelse under prøvens skriftlige prøve e).
- Fejlagtig fremlæggelse af kendsgerningerne, ulogisk og selvmodsigende begrundelse hvad angår bedømmelsen af den anden besvarelse under udvælgelsesprøvens skriftlige prøve e).

Sag anlagt den 9. december 2002 af »O« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-376/02)

(2003/C 44/71)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af »O« ved avocat Jean Van Rossum, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen afgørelse af 14. januar 2002 om at pensionere sagsøgeren med tildeling af en i henhold til vedtægtens artikel 78, stk. 3, fastsat invalidepension, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kommissionen. Ved den anfægtede afgørelse blev han pensioneret og tildelt en i henhold til bestemmelserne i vedtægtens artikel 78, stk. 3, fastsat invalidepension.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 7 i bilag II til vedtægten og af bestemmelserne om invaliditetsudvalgenes virksomhed. Ifølge sagsøgeren var Invaliditetsudvalget ikke korrekt sammensat. Sagsøgeren gør desuden gældende, at begrundelsespligten er tilsidesat.

Sag anlagt den 17. december 2002 af »P« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-377/02)

(2003/C 44/72)

Processprog: fransk

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 17. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af »P« ved avocat Juan Ramon Iturriagoitia.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse af 30. september 2002 med svar på sagsøgerens klage af 5. juli 2002 i henhold til artikel 90 i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kommissionen og har arbejdet i Berlaymont-bygningen, hvor han blev udsat for asbest. I 2001 ansøgte sagsøgeren om invalidepension i henhold til vedtægtens artikel 78. Kommissionen afslog ansøgningen.

Sagsøgeren gør for det første gældende, at Kommissionen i sit afslag på ansøgningen har fejlfortolket de faktiske omstændigheder i sagen, som gav sagsøgeren anledning til at kritisere den utilfredsstillende måde, hvorpå Invaliditetsudvalget som følge af sproglige problemer arbejder.

Sagsøgeren anfører desuden, at der er sket tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgsprincippet, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat, at retten til kontradiktion er tilsidesat og at Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er overtrådt. Sagsøgeren kritiserer de i forbindelse med sagsbehandlingen i Invaliditetsudvalget forekommende uregelmæssigheder, såsom manglende foretagelse af planlagte lægeundersøgelser, kommunikationsproblemer og manglende advokatbi-stand i forbindelse med møder i Invaliditetsudvalget.

Sag anlagt den 18. december 2002 af Andolfi Antonio mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-379/02)

(2003/C 44/73)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 18. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Andolfi Antonio ved avvocato Salvatore Amato.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutning annulleres.
- Det Europæiske Økonomiske Fællesskab tilpligtes at erstatte Seven Pictures og Phoenix European s.r.l. i likvidation det tab, som de har lidt og kommer til at lide, så længe sagen verserer, tillige med sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i den foreliggende sag er repræsentant for selskabet Seven Stars Pictures Italia (SSP), Rom, som den 13. august 1977 ansøgte om et finansielt bidrag inden for rammerne af JOP-programmet med henblik på etableringen af et italiensk-rumænsk (projekt for et joint venture med Phoenix European Srl). Efter tildeling af et bidrag på 81 327 EUR samt et beløb på 4 099 EUR til projektets midlertidige gennemførelse blev der indgået en kontrakt, hvorved der blev udbetalt SSP et forskud på 28 311 EUR. Ved slutningen af den første fase af facility 2 restbeløbet for bidraget betalt.

Sagsøgeren gør gældende, at den kompetente tjenestegren ved Kommissionen hele tiden havde forsikret selskabet om, at alt var i orden, og at restbeløbet blot skulle udregnes nøjagtigt. Den 30. oktober 2001 traf Kommissionen imidlertid den anfægtede beslutning, hvorved der blev givet afslag på at yde det bidrag til det oprettede joint venture, som var fastsat inden for rammerne af JOP-programmet.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende, at der foreligger en begrundelsesmangel, og at der er foretaget en fejlurdering af de faktiske omstændigheder.

Begrundelsen for den anfægtede beslutning er for lakonisk. Der anføres at være forskel på det godkendte projekt og det oprettede joint venture, men der er ikke påpeget nogen fejl eller udeladelser.

Hvad angår hævdelserne af, at der ikke er fremlagt nogen dokumenter til godtgørelse af, at det pågældende joint venture faktisk er virksomt, at det ikke har nogen ansatte og ingen omsætning, anfører sagsøgeren at have godtgjort, at det faktisk er virksomt, og at der på forhånd og helt fra begyndelsen af dets virksomhed, som navnlig er rettet mod faglig efteruddannelse, blev ansat tolv personer fra branchen.

Endelig har sagsøgeren nedlagt påstand om tilkendelse af erstatning for det tab, der er lidt på grund af den i sagen anfægtede beslutning.

Sag anlagt den 13. december 2002 af G.D. Searle LLC mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-383/02)

(2003/C 44/74)

(Processprog: engelsk)

Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af G.D. Searle LLC, Illinois (USA), ved lawyer Prof. W.A. Hoyng.

Den anden part i sagen for appelkammeret var PHYTO-ESP S.L.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelse truffet den 1. oktober 2002 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 627/2001-1).
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale Searle sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det registrerede EF-varemærke, der begæres erklæret ugyldigt:

Ordmærket CELEBEX (nr. 825 372) for visse varer i klasse 5 (bl.a. farmaceutiske præparater i form af betændelsesbekæmpende analgetika).

Indehaver af EF-varemærket:

G.D. Searle LLC.

Indgiveren af begæringen om, at EF-varemærket erklæres ugyldigt:

PHYTO-ESP S.L.

Indgiverens varemærke eller tegn:

Det nationale ordmærke CEREBRESP for visse varer i klasse 5 (bl.a. farmaceutiske produkter).

Annullationsafdelingens afgørelse:

EF-varemærket CELEBEX erklæres ugyldigt.

Appelkammerets afgørelse:

Afvisning af G.D. Searle LLC's klage.

Anbringender:

Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Rådets forordning nr. 40/94⁽¹⁾, idet der ikke er risiko for forveksling af mærkerne.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

Sag anlagt den 19. december 2002 af Marta Andreasen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-385/02)

(2003/C 44/75)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Marta Andreasen, Bruxelles, Belgien, ved advokat Ian S. Forrester, QC.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse om afvisning af sagsøgerens klage over fjernelse fra stillingen som regnskabsfører annulleres.
- Kommissionens afgørelse om afvisning af sagsøgerens klage over overførsel til stillingen som chefkonsulent annulleres.
- Sagsøgeren tilkendes en af Retten fastsat erstatning for økonomisk skade med renter 5 % p.a. eller med renter efter Rettens fastsættelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Formålet med dette søgsmål er at anfægte afgørelsen om at fjerne sagsøgeren fra stillingen som regnskabsfører og budgetdirektør i Generaldirektoratet for Budget og overføre hende til stillingen som chefkonsulent i Generaldirektoratet for Personale og Administration.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende:

- at princippet om god forvaltningsskik er tilsidesat, at der ikke er anført nogen begrundelse for den pågældende fjernelse fra stillingen og at der er sket tilsidesættelse af Kommissionens forpligtelse til i fornødent omfang at begrunde vedtagelsen af en afgørelse, der har retsvirkning

- at vedtægtens artikel 50 er tilsidesat, idet sagsøgerens overflytning har karakter af en disciplinær foranstaltning
- at vedtægtens artikel 7 er tilsidesat som følge af vedtagelsen af en uforholdsmæssig og unødvendig foranstaltning, hvorefter sagsøgeren er blevet udnævnt til en stilling, som ikke svarer til hendes kategori og lønklasse.

Sag anlagt den 23. december 2002 af Kronoply GmbH & Co. KG og Kronotex GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-388/02)

(2003/C 44/76)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. december 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kronoply GmbH & Co. KG og Kronotex GmbH & Co. KG, Heiligengrabe (Tyskland), ved Rechtsanwalt R. Nierer.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 19. juli 2002 (Statsstøtte nr. N 240/2002) om ikke at gøre indsigelse mod Forbundsrepublikken Tysklands støtte til Zellstoff Stendal GmbH, annulleres.
- Kommissionen betaler sine egne og sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne fremstiller træmateriale af frisk fyrretræ, herunder MDF-, HDF-, LDF- og OSB-plader. Sagen er anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning om ikke at gøre indsigelse mod tildelingen af et tilskud på 109 161 000 EUR, som ikke skal tilbagebetales, og et investeringstillæg på 165 515 000 EUR til Zellstoff Stendal GmbH til opførelse af en cellulosefabrik og oprettelse af en virksomhed til træanskaffelse og en

logistikvirksomhed i Arneburg ved Stendal i delstaten Sachsen-Anhalt i Forbundsrepublikken Tyskland, samt en garantistillelse på 80 % af et lån på 464 550 000 EUR.

Sagsøgerne gør gældende, at Kommissionen ikke har holdt sig fuldstændig til retningslinjerne og rammebestemmelserne. Kommissionen har ikke undersøgt projektets følger for sektoren for træressourcer og har accepteret en for stor anskaffelsesradius. Denne store radius medfører højere omkostninger og dermed en nedgang i virksomhedens rentabilitet. Såfremt der anvendtes en mindre anskaffelsesradius, ville skovens ressourcer ikke række til i tilstrækkelig grad at kunne forsyne alle egnens træforarbejdende virksomheder med træ.

Kommissionen har heller ikke taget hensyn til, at støttemodtagerens egenandel ligger under de nødvendige 25 %.

Desuden har Kommissionen anslået antallet af de arbejdspladser, der indirekte tilvejebringes, for højt, således at faktoren 1,25 skal anvendes i stedet for faktoren 1,5. Derved ligger den maksimalt tilladte støtteintensitet kun på 26,25 %.

Statsgarantiens støtteandel for et lån er også sat for lavt, således at støtteintensiteten ved en korrekt beregning ligger på 33,31 %, hvilket endog overskrider den af Kommissionen maksimalt tilladte støtteintensitet på 31,5 %.

Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 88 EF⁽¹⁾ er blevet tilsidesat, da der ikke er blevet indledt en formel undersøgelsesprocedure, selv om Kommissionen har haft anledning til betænkeligheder. Sagsøgerne er derved blevet forhindret i at varetage deres processuelle rettigheder, og deres ret til kontradiktion er blevet begrænset.

Da retningslinjerne for regionalstøtte og de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte ikke er blevet overholdt, kan undtagelserne i artikel 87, stk. 3, litra a) og c), EF heller ikke finde anvendelse.

Kommissionen har herudover tilsidesat artikel 2, EF, artikel 3, stk. 1, litra l), EF, artikel 6, EF, samt artikel 174, stk. 1, tredje led, EF, da den ved sine afgørelser ikke har taget hensyn til de miljømæssige interesser. Det støttede projekt medfører, at der må drives rovdrift på skovene for at dække behovet.

⁽¹⁾ EFT 1999 L 83, s. 1.

Sag anlagt den 24. december 2002 af Sergio Sandini mod De Europæiske Fællesskabers Domstol

(Sag T-389/02)

(2003/C 44/77)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. december 2002 anlagt sag mod De Europæiske Fællesskabers Domstol af Sergio Sandini, Ehlinge (Luxembourg), ved advokats Juan Ramon Iturriagoitia og Karine Delvolvé.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Domstolens afgørelse af 24. september 2002 vedrørende klage 2/02-R(e) indgivet af sagsøgeren den 25. januar 2002 mod beslutning af 25. oktober 2001, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 350 000 EUR med renter 10 % p.a. fra den 7. oktober 1999 og indtil betaling sker for den skade, som sagsøgeren har lidt og i fremtiden vil lide, idet der tages forbehold for erstatningsbeløbets størrelse.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Domstolen, anfægter Domstolens afslag på at udbetale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af sin erhvervs sygdom, der allerede er anerkendt ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 31. maj 2001 truffet i henhold til vedtægtens artikel 73, og for hvilken der er udbetalt erstatning.

De anbringender, som er fremført til støtte for nærværende søgsmål, er identiske med dem, der er påberåbt i sag T-255/02, »H« mod Domstolen (EFT C 274 af 9.11.2002, s. 26).

Sag anlagt den 24. december 2002 af Antonio Cagnato mod De Europæiske Fællesskabers Domstol

(Sag T-390/02)

(2003/C 44/78)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. december 2002 anlagt sag mod De Europæiske Fællesskabers Domstol af Antonio Cagnato, Dippach-Gare (Luxembourg), ved advokats Juan Ramon Iturriagoitia og Karine Delvolvé.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Domstolens afgørelse af 24. september 2002 vedrørende klage indgivet af sagsøgeren den 25. januar 2002 mod beslutning af 25. oktober 2001, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 350 000 EUR for enhver økonomisk og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt på grund af, at han i forbindelse med sit arbejde i Retten i Første Instans og i De Europæiske Fællesskabers Domstol blev udsat for asbest, idet der tages forbehold for erstatningsbeløbets størrelse.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Domstolen, anfægter Domstolens afslag på at udbetale erstatning for den skade, som sagsøgeren har lidt som følge af sin erhvervs sygdom, der allerede er anerkendt ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 31. maj 2001 truffet i henhold til vedtægtens artikel 73, og for hvilken der er udbetalt erstatning.

De anbringender, som er fremført til støtte for nærværende søgsmål, er identiske med dem, der er påberåbt i sag T-255/02, »H« mod Domstolen (EFT C 274 af 9.11.2002, s. 26).

Sag anlagt den 24. december 2002 af Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung e.V. og Josef Kloh mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-391/02)

(2003/C 44/79)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. december 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung e.V., Bochum (Tyskland), og Josef Kloh, Eichenried (Tyskland), ved Rechtsanwälte R. Steiling og S. von Zimmermann-Wienhues, som befuldmægtigede.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 32, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1774/2002 af 3. oktober 2002 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter⁽¹⁾, som ikke er bestemt til konsum, annulleres, for så vidt som overgangsforanstaltninger i henhold til forordningens artikel 32, stk. 1, er tilladt i højst fire år fra den 1. november 2002.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet er rettet mod fristen for de i henhold til den anfægtede forordnings artikel 32 mulige overgangsregler for medlemsstater, der råder over en sikker ordning for genanvendelse af køkken- og madaffald.

1. Parlamentet og Rådet har med fristfastsættelsen overskredet deres skønsmargin. Foranstaltningen er i strid med subsidiaritetsprincippet (artikel 5, stk. 2, EF) og proportionalitetsprincippet (artikel 5, stk. 3, EF).

På området for Fællesskabets sundhedsbestemmelser har institutionerne ikke et vidt politisk lovgivningsskøn, da beslutningerne skal bero på videnskabelig viden. Der er

ikke videnskabeligt belæg for, at genanvendelsen af madaffald, som det er sket i de seneste år i henhold til skærpede bestemmelser i Forbundsrepublikken Tyskland, indebærer en risiko for spredning af alvorlige smitsomme sygdomme. Desuden vil risikoen for sygdomsspredning blive mindsket, da ulovlig bortskaffelse og foderanvendelse hindres, og køkken- og madaffaldet vil blive behandlet på en videnskabeligt anerkendt måde, der slår sygdomsbakterier ihjel. Der foreligger tilstrækkelige kontrolmetoder til at sikre en opretholdelse af såkaldt lovlige forehavender, og foderstofferne bestanddele kan spores. Den i Bundesrepublikken Tyskland indførte ordning, hvorefter madaffald indsamles, behandles og anvendes som foder, stemmer således allerede overens med forordningens formål, og det har ikke været nødvendigt med en videregående fællesskabsretlig godkendelse. Forlængelsen af undtagelsesmuligheder skulle have været gjort afhængig af den videnskabelige viden.

2. Det er i strid med den almindelige lighedsgrundsætning, at de forskellige ordninger for genanvendelse af madaffald i medlemsstaterne og i særdeleshed fodring med madaffald fra tilstrækkeligt og utilstrækkeligt behandlet madaffald sidestilles som følge af undtagelsesbestemmelsernes strenge frist. Dette er efter det for forordningen afgørende sygdomsprofylakseprincip ikke berettiget. Det er klart i henhold til den videnskabelige viden, at den form og måde, hvorpå madaffald behandles i Forbundsrepublikken Tyskland, er tilstrækkelig til at undgå spredning af sygdomsbakterier.
3. Undtagelsesbestemmelsernes frist er et indgreb i ejendomsretten og retten til fri erhvervsudøvelse og i erhvervsfriheden, da sagsøger 1's medlemmers og sagsøger 2's forretning i særlig beskyttet grad bør kunne stole på en videreførelse af deres virksomhed og fortsat udnyttelse af deres for størstedelens vedkommende først for nyligt moderniserede anlæg. Deres anlæg og virksomheder er blevet tilpasset strenge lovgivningsmæssige krav, der beror på den videnskabelige viden. De bør derfor kunne støtte lid til, at de kan fortsætte deres virksomhed og udnyttelse af anlæggene, så længe de overholder disse skærpede krav, og der ikke foreligger ny videnskabelig viden. Derudover bliver der med reglerne ikke taget hensyn til, at en anden anvendelse af de berørte madaffaldsbrugeres anlæg og erhvervsejendomme normalt ikke er mulig.

(¹) EFT L 273 af 10.10.2002, s. 1.

Sag anlagt den 30. december 2002 af Linea Gig S.r.l. i likvidation mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-398/02)

(2003/C 44/80)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. december 2002 anlagt sag af Linea Gig S.r.l. i likvidation ved avvocati Lucio D'Amario og Bruno Calzia, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Principalt, den anfægtede beslutning annulleres helt eller delvis, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Subsidiært, annulleres beslutningens artikel 3, for så vidt som sagsøgeren herved pålægges en bøde.
- Mere subsidiært, nedsættes den bøde, der er pålagt sagsøgeren.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Kommissionen tilpligtes at erstatte sagsøgeren dennes udgifter i forbindelse med den administrative procedure.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nærværende sag er anlagt til prøvelse af beslutning COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution og COMP/36.321 Omega-Nintendo doc. K(2002) 4072 endelig af 30. oktober 2002, hvori Kommissionen fastslog, at sagsøgeren havde tilsidesat artikel 81, stk. 1, EF, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet sagsøgeren i perioden fra den 1. oktober 1992 til og med udgangen af december 1997 havde deltaget i en række aftaler og former for samordnet praksis på markedet for konsoller og patroner til videospil, der er forenelige med Nintendo-konsollen, idet genstanden for og formålet med de pågældende aftaler og former for samordnet praksis var at begrænse paralleleksporten af Nintendo-konsoller og -patroner. Sagsøgeren hævdes konkret at have deltaget i

en distributionsaftale, som forbød eksport, og at have meddelt oplysninger med henblik på at spore oprindelsen for parallel-eksporten. Endvidere blev sagsøgeren pålagt en bøde på 1,5 mio. EUR.

Sagsøgeren bestrider ikke de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund for beslutningen. Ifølge sagsøgeren er beslutningen imidlertid i retlig henseende behæftet med mangler på flere punkter, og sagsøgeren har således fremført følgende anbringender:

- Fejlagtig anvendelse af artikel 81 EF for så vidt angår den første distributionsaftale, der blev indgået mellem Linea og Nintendo Corporation Ltd., samt fejlagtig fastlæggelse af ansvar for sagsøgeren for den konkurrencebegrænsende adfærd, der foreholdes parterne.
- Den anfægtede beslutning er selvmodsigende, og artikel 253 EF er tilsidesat. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at uanset at forholdet mellem Nintendo og dets kunder i detail- og engros-leddet og forholdet mellem John Menzies og dennes kunder ifølge Kommissionen er det samme som forholdet mellem Nintendo og de autoriserede forhandlere, har Kommissionen anlagt to forskellige kriterier og to forskellige målestokke, og således alene foreholdt Nintendo og de indenlandske forhandlere, at de havde deltaget i de påståede aftaler og former for samordnet praksis.
- Manglende vurdering af den økonomiske sammenhæng, som de aftaler og former for samordnet praksis, der foreholdes parterne, indgik i. Sagsøgeren har i den forbindelse nærmere anført, at Kommissionen ikke har defineret de relevante markeder præcist, ikke har vurderet Nintendo's stilling på de fastlagte relevante markeder, idet Kommissionen blot har vurderet Nintendo's markedsandele i enkelte nærmere angivne medlemsstater, men ikke har vurderet Nintendo's stilling på markedet i 1992, hvor distributionsaftalerne er indgået, og heller ikke i hele perioden 1992-1997, men blot vilkårligt taget visse andre nærmere angivne år i betragtning.
- Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 17/62 og af princippet om forbud mod forskelsbehandling samt proportionalitetsprincippet, idet Kommissionen har anlagt en fejlagtig vurdering af, om sagsøgerens adfærd var forsættelig, og har udmålt sanktionen fejlagtigt, idet bøden er højere end det tilladte maksimumsbeløb, eftersom Kommissionen har taget udgangspunkt i et forkert grundbeløb og ikke har taget hensyn til formildende omstændigheder.

Sag anlagt den 31. december 2002 af Eurocermex SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-399/02)

(2003/C 44/81)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 31. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Eurocermex SA, Evere (Belgien), ved avocat André Bertrand.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af den trufne afgørelse, hvorved undersøgeren har fastslået, at det omhandlede tredimensionelle varemærke ikke var egnet til at være et gyldigt varemærke for »øl, læskedrikke og frugtsaft«, »restauranter, barer og snackbarer«.
- Hjemvisning af sagen til undersøgeren med henblik på fornyet afgørelse.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der søges registreret:	Tredimensionelt varemærke, der forestiller en »langhalset« flaske, hvori der i flaskehalsen er isat en citronskive af karton i farverne gul og grøn.
Varer eller tjenesteydelser:	Varer i klasse 16, 25, 32 og 42.
Den til appelkammeret påklagede afgørelse:	Tilladelse af registrering for så vidt angår klasse 16 og 25 og afvisning for så vidt angår klasse 32 og 42.
Anbringender:	Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), og stk. 3 i forordning nr. 40/94.

Slettelse af sag T-201/94 ⁽¹⁾

(2003/C 44/82)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse af 27. november 2002 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-201/94, Erwin Kustermann mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 218 af 6.8.1994.

Slettelse af sag T-262/01 ⁽¹⁾

(2003/C 44/83)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse af 29. november 2002 har De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (sat af dommer J. Azizi) besluttet, at sag T-262/01, Jürgen Sachau mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 3 af 5.1.2002.

III

(Oplysninger)

(2003/C 44/84)

Domstolens seneste offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende

EUT C 31 af 8.2.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EFT C 19 af 25.1.2003

EFT C 7 af 11.1.2003

EFT C 323 af 21.12.2002

EFT C 305 af 7.12.2002

EFT C 289 af 23.11.2002

EFT C 274 af 9.11.2002

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
